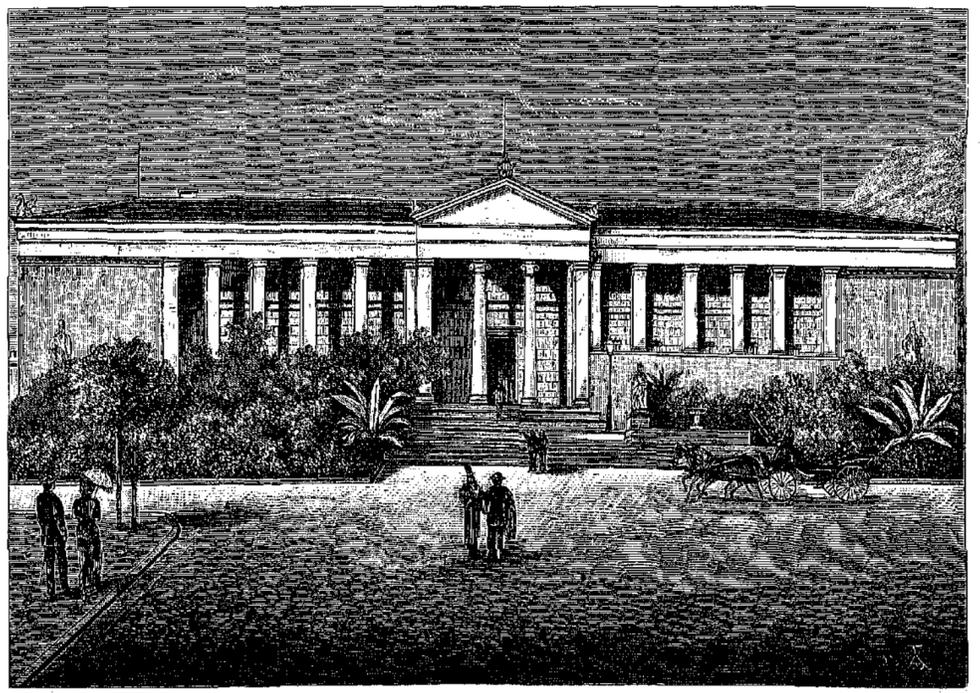

ΕΤΟΣ Δ'. Ἐκδίδεται τῇ 1/18 καὶ 15/27 ἐκάστου μηνός. Ἐν ΑΕΙΨΙΑ: τῇ 15/27 Ἰανουαρίου 1885 Τιμὴ ἑτησία προπληρωτέα εἰς χεῖρας. Φοιτ. 40. Μόσχ. 32. Ρώσβ. 16. Δρ. 90.

ΠΕΡΙΛΕΧΟΜΕΝΑ.
 Τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον. — Περί τῆς ἀγάσσεως τῶν ἐπιστημῶν πρὸς ἄλλοις, καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς ὑψίστης ἀξίᾳ αὐτῶν (συνέχεια). — Ὁ Θεόδωρος Βιλλρόθ. — Παρωδεία εἰς Ἄνω Αἴγυπτον (τέλος). — Παιδεία. Τῆ ἀδελφῶν ἀνθρακῆς μνησθῆς μου. Φαινόμενη εὐτυχία. — Ἡ Σερβικὸν σιδηρόδρομοι. — Ὁ Ρούθβερξ ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του. — Ἡ περιήγησις, Διήγησις (συνέχεια). — Ἡ ἐξέλιξις τῶν ἀδαμάτων ἐν Βρασίλιᾳ. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάρρημα. — Αἰτήματα καὶ λύσεις.

ΕΠΙΟΝΕΣ.
 Τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον. — Θεόδωρος Βιλλρόθ, καθηγητὴς τῆς Χαροφυγίας ἐν Βέννῃ. — Τὸ χωρίον Σιουτὲ ἐν τῇ Ἄνω Αἴγυπτῳ. — Ἰβήρρα ἐπὶ τοῦ Σάβα ποταμοῦ. — Ὁ πύργος τῶν κρασίων. — Ὁ Ρούθβερξ ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του. — Ὁ τελευταῖος ἀποχωρητισμὸς.

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ.

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ.

Υπό Εθν. Κατόχρου, καθηγητού. *) (Μετα ετών, βρα σελ. 273.)

ΠΡΟΣΚΛΗΘΗΣΙ παρὰ τοῦ φίλου συντάκτου τοῦ "Ἐσπεροῦ νὰ ἐκθέσῃ τὰ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, οὗ καὶ φοιτητῆς διετέλεσα ἐν καιρῷ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ δεκαετηρίῳ διδάσκου, ὅν ἠδυνάμην νὰ μὴ δεχθῶ αἰτίῃσι φίλου, μεθ' οὗ οὐ μόνον πολυχρόνιος φίλος, ἀλλὰ καὶ ἀπορῆ ἰσχυρὰ διδασκάλου πρὸς μεθ' ἧν συνίδει με στενωπῶς. Ἐδέχθη μὲν τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ φοβόμην μὴ ἢ ἠλίθια καὶ μάλιστα ἢ ἀπειρία μου εἰς συγγραφὰς συναπτόσασας τὸ τεσσάρων μετὰ τοῦ ἀπελλίμου, οἷσι συνήθως πληροῦσι τὰς στήλας τοῦ "Ἐσπεροῦ, ὅν εἶναι ἰκανὰ καὶ ἀνταποκριθῆναι πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ περιοδικοῦ τούτου. Καὶ ὅμως θέλω περὶ αὐτὰ κατὰ τὸ ἐμὸν δυνατόν νὰ ἐκπληρώσω αἰτίαν φίλου, ἣν δὲν μοι ἔχον συγχεωρημένον ἢ ἀπαρνούει.

Ἐπὶ δεκαετηρίῳ ἔλας αἰῶνος κατέπαυσαν ἢ τῶν ἐπιστημῶν διδασκάλου ἐν τῇ μητρὶ καὶ τροφῇ αὐτῶν Ἑλλᾶδα, ἀφ' οὗ χρόνου ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς ἠγάπησε τοὺς ἐν Ἀθήναις διδασκόντας καὶ ζητήσασιν παρὰ τοῖς θρησκόμοις ἄρτον καὶ νὰ μεταδίδωσιν αὐτοῖς ἕτι ἀπηγορεύθη νὰ μεταδίδωσι τοῖς ὁμοφύλοις.

Κατὰ τὸ μακρὸν τοῦτο τῶν χρόνων διάστημα ἐσώθησαν οὐκ ὀλίγοι λαμπρῆς τινας ἀμυδρὸν φῶς τῆς ἐπιστήμης διαχέοντες εἰς προνομίους φάσεις, δι' ἃν συντηρεῖται ἡ ἑλληνικὴ παιδεία ἵνα μὴ ὄλιος ἐκλείη. Κληροκὶ πρὸ πάντων οἰδοῦσιν τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα χάριν τῆς ἀκλιταίας καὶ τῶν ἐν τῇ θήμ πρώτων ἀναγκῶν καὶ αἰ τούτων μολαί ἦσαν τὰ κυριώτατα σπουδαστήρια. Ἐξαιρετικὰ δὲ πνευματικὰ εἶτε ἐκ τύχης εἶτε ἐξ ἐμψύτου πρὸς τὰς ἐπιστήμας ῥοπή ἀγάμματα, διέπλεον κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας τῶν δυτικῶν θαλάσσης πρὸς ἀπόκτησιν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἃς ἤδυναντο νὰ διδάσθωσι τότε μόνον ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Ἑυρώπῃ. Τοιοῦτοι ἄνδρες ἐπαπεργάζοντο εἰς τὴν πατρίδα, καὶ εἰ τινες ἄλλοι ἠμύθησαν ἐν αὐτῇ ἐξ ἐθνικῶν περιστάσεων νὰ διακρινώσιν ἐπὶ παιδείᾳ, συνέστησαν ἀναγυρῶ τῆς Ἑλλάδος σχολᾶς, ἐν αἷς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος μετέδιδον τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν τοῖς ὁμοφύλοις παραιοῦσιν ἀκούσας τοῦτοσιν ἐπιστημονικῶν γνώσεων. Ἡ ἱατρικὴ δὲ τῆς ἡμετέρας, ἣτις πρὸ πάσης ἄλλης προσέλιπε τοὺς νέους Ἑλλήνων, τοὺς εἰς τὴν Ἱταλίαν καὶ Γαλλίαν ἀπερχομένους χάριν σπουδῆς, διότι ταύτην μόνην ἠδύναντο νὰ ἐπισκεψώσιν ἐν τῇ θήμ εἰς τὴν πατρίδα ἐπαπεργάζοντο. Ὀλίγους δὲ ἐκ φιλομαθείας προσέλιπον καὶ αἰ λοιπαὶ ἐπιστήμαι. Ἡ δὲ Ἰόνιος Ἀκαδημία τοῦ φιλέλλητος Ἀγγλου Γουλιέλμου, ἣ ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐν Κερκύρῃ ἰδρυθεῖσα καὶ ἐπὶ ὀλίγα μόνον ἔτη ἐνεκα τοῦ πρώτου θανάτου τοῦ ἱερικοῦ λειτουργήσαντος, μετέθεκεν εἰς οὐκ ὀλίγους Ἑλληνοπαιδᾶς καὶ ἄλλας πλὴν τῶν ἱατρικῶν ἐπιστημῶν γνώσεις.

*) Ἐπισημαίνονται πρὸ καιροῦ νὰ δημοσιεύσασιν ἐν τῷ "Ἐσπερῷ" οὐν τῇ ἐκείνῃ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, τοῦ ἀγλίστατος τούτου τοῦ ἔθνους ἡμῶν, καὶ σέντων ἱστορικῆν περιγραφήν αὐτοῦ, παρεκλείσασιν τὸν λόγον Καθηγητῆν καὶ σεβαστῶν ἡμῶν διδασκάλων, κριτῶν Εὐθύμειον Καστόρχην ἢ ἀναλῆθην τὴν σύνταξιν αὐτῆς, διότι ὁ κ. Καστόρχης οὐ μόνον ἀπὸ ἐτῶν διδάσκει ἐν αὐτῇ ὡς Καθηγητῆς, ἀλλὰ καὶ πρῶτον αὐτοῦ διετέλεσεν. Ὁ κ. Καστόρχης λίαν εὐγενῶς ἐδέχθη τούτῳ, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπὸ καρδίας ἀγαπητοῦσιν αὐτῶν σήμερον δὲ δημοσιεύεται ἐν τῷ "Ἐσπερῷ" τὸ α'. μέρος τῆς ἐμβριθῶς αὐτοῦ διατριβῆς, ἣς τὴν συνέχειαν θέλωμεν καταχωρεῖν ἐν τῷ ἀκόλουθῳ ἐπιμένον τούτῳ.

Ὁὕτως ἀνευδύχθησαν οἱ ὀλίγοι ἐκείνοι ἐπιστήμονες ἱερικοὶ καὶ ἄλλοι, ὅσοι ἐργάσθησαν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ ἔθνους εἰς οὐρανὸν τοῦ πολιτεύματος καὶ ῥύθμισιν τῆς πρώτης ἑλληνικῆς πολιτείας. Ἐκ τούτων ἐλέγηθησαν ὕστερον καὶ οἱ συγκαταστάσαντες τὸν πρῶτον σύλλογον τῶν καθηγητῶν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν Πανεπιστημίου. Ἐξῆς μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων τῆς ἡμετέρας πατρίδος διὰ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ βασιλοπαίδου τῆς Βαυαρίας Ὄθωνος εἰς βασιλεῖα τῆς Ἑλλάδος καὶ μετὰ τὴν ῥύθμισιν τῶν διαφόρων κλάδων τῆς πολιτείας καὶ τὴν σύστασιν δικαστηρίων καὶ σχολείων, ἐγένετο ἀπαιτητὴ ἡ ἑλληνικῆς Πανεπιστημίου πρὸς μὲρος τῶν ἀναγκαίων λειτουργιῶν τῆς νέας πολιτείας ἱερικῶν, νομικῶν, διδασκαλῶν τῶν γενικῶν ἐπιστημῶν καὶ θεολογῶν. Ὅθεν ἀπὸ τοῦ ὄ. ἔτους τῆς εἰς Ἀθήνας μεταβάσεως ἐκ Ναυπλίου τῆς πρωτεύουστος τὸ 1835 ἄνδρες φίλοι τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν γραμμάτων ἀνεδέχθησαν καὶ ἐδίδασκον, ὁ Κ. Κοντογόνης, Μισαήλ Ἀποστολίδης, Λεων Μελᾶς, Π. Ἀργυρόπουλος, Σ. Ἡλλάγκας, Ν. Κουστῆς καὶ τινες ἄλλοι, ἐν τῇ ὁπὸ τὴν Ἀκρόπολιν Γυμνασίῳ θεολογικᾷ, νομικᾷ καὶ ἄλλα ἐπιστημονικὰ μαθήματα νέους φιλομαθεῖς καὶ ἄνεργους ὄντας πρὸς παιδείαν, ἐργαζομένους δὲ ἐν τοῖς γραφείοις τῆς πολιτείας καὶ τοῖς δικαστηρίοις, οἵτινες μὴ εὐτυχῶσιν νὰ διδασκώσιν ἐν Ἑυρώπῃ ἡδύνατο ἑαυτοὺς ἐλλείπει πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργα τῆς πολιτείας.

Ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς τοιαύτης ἀποπειρᾶς ἐδείχθη ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἰδρυθῆ Πανεπιστήμιον, διότι ὑπῆρχον οἱ δυναμένοι νὰ διδάσωνται ἐν αὐτῇ τὰς τότε χρησιμωτέρας ἐν Ἑλλάδι ἐπιστήμας γενικὰς τε καὶ ἐιδικὰς, ἐξεδύθη ἄπότης τὸ βασιλεῖος ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ Σουδουλίου, οὗ προέστατο ὁ Ἀρμισπολίτης τῇ 31 Δεκεμβρίου 1836 βασιλικὸν διάταγμα περὶ συστάσεως Πανεπιστημίου κανονίζον τὰ κατ' αὐτὸ ἐπὶ τὸ ἐλευθερώτερον. Ἄλλ' ἐπαπειλόντος τοῦ βασιλέως ἐξεδύθη τῇ 14 Ἀπριλίου 1837 νέον διάταγμα ἀκυρωτικὸν ἐκείνου διατάξεως δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ἄλλο ἀπὸ τῆς 22 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κανονίζον ἐκ νέου τὰ κατ' αὐτὸ ἐπὶ τὸ μοναρχικώτερον, καὶ κατ' ἕλος γερμανικὸν ὁμοίον αὐτὸ Πανεπιστήμιον Ὄθωνος.

Ἐπειδὴ δὲ ὡς πρότυπον τούτου ἐλέγηθησαν τὰ ἐν Γερμανίᾳ Πανεπιστήμια, ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ ἔχει τὰς αὐτὰς τούτων βάσεις, καὶ ὅσον μάλιστα καὶ οἱ πλείστοι τῶν πρώτων αὐτοῦ καθηγητῶν ἐπαισιδοῦσθησαν ἐν Γερμανίᾳ ἥσπερ ἦσαν ἐξεραιωμένοι πρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἐπιστήμην τὴν γερμανικὴν. Εἰς τούτους ὅμως προστεθῆσαν καὶ τινες τῶν ἐν Ἱταλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ διδασκόντων. Ἄλλ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι διετέλεσαν καθηγηταὶ τὰ πρῶτα ἔξ ἔτη μεθ' ἃ διεδέχθησαν αὐτοὺς Ἑλλῆνες.

Κατὰ τὸ ἠθὲν ὀργανικὸν διάταγμα τὸ Πανεπιστήμιον περιλαμβάνει τέσσαρας σχολὰς, ἢν ἑκάστη ἔχει ἀριστότερον ἀριθμὸν καθηγητῶν καὶ ὀχηματίζει καὶ ἑαυτὴν ἀνεξάρτητον οὐλόγον λογίων ὡς πρὸς τὰ ἐπιστημονικὰ ἀδιάρκτου ὅμως ἄπὸ τὸ σῶμα τοῦ Πανεπιστημίου καὶ μόνοντα "εἰς διηγενητικὸν ὀργανικὸν μετ' αὐτοῦ σύνδεσμον." Αἱ σχολαὶ αὗται εἰσιν 1) ἡ θεολογικὴ, 2) ἡ τῆς νομικῆς, 3) ἡ τῆς ἱατρικῆς καὶ 4) τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιστημῶν. Εἰς ταύτας προστεθῆ ὕστερον διὰ διατάγματος τῆς 4 Μαΐου 1843 καὶ φαρμακευτικὸν σχολεῖον πρὸς διδασκαλίαν τῶν φαρμακοποιῶν.

ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΚΑΙ ΕΝΑΡΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.

Συγχρόνως τῇ συστάσει τοῦ Πανεπιστημίου ἀπορίθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ οἱ καθηγηταὶ ἐκάστης σχολῆς, τῆς μὲν θεολογικῆς δύο,

τῆς νομικῆς ἑπτὰ, τῆς ἱατρικῆς ἑπτὰ καὶ τῆς φιλοσοφικῆς ἑπτὰ. Εἰς τοὺς καθηγητὰς προστεθῆσαν μετὰ ἐν ἔτος καὶ ὀφηγηταί. Ἐφεξῆς μέχρι τούδε οἱ μὲν καθηγηταὶ διορίζονται διὰ διατάγματος, οἱ δὲ ὀφηγηταὶ ἐκλέγονται μετὰ δοκιμασίαν ὑπὸ τῶν σχολῶν, ἐπικυροῦνται δὲ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς παιδείας.

Διὰ διατάγματος διορίθησαν ἐκ τῶν καθηγητῶν ὁ τοῦ πρώτου ἔτους Πρότυνας καὶ οἱ τέσσαρες σχολάρχαι, ὡς τότε ὠνομάζοντο, ὕστερον δὲ κομητάρχες, τῶν τεσσάρων σχολῶν. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1841 ἐκλέγονται οὗτοι κατὰ τὸ διάταγμα τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1841 ὑπὸ τῶν καθηγητῶν, ὑπὸ πάντων μὲν ἐν τῇ αὐτῇ συνερχομένον τρεῖς ὀποψήφιοι, ἐξ ὧν ὁ βασιλεὺς ἐρίσει ἕνα ὡς πρότυπον τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ὑπὸ τῶν καθηγητῶν δὲ ἐκάστης σχολῆς, ἰδίᾳ συνερχομένον δύο ὀποψήφιοι, ἐξ ὧν ὁ βασιλεὺς ἐρίσει ἕνα ὡς κομητάρχη τῆς σχολῆς τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ὁὕτω καταρτιοθέντες ἄλλο τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Πανεπιστημίου δι' ἑλλοῦ διατάγματος τῆς 26 Ἀπριλίου τοῦ 1837 ἀρίστη καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐνδρέσεως τῶν μαθημάτων. Τῇ 3 Λοκτῶν Μαΐου τοῦ ἔτους τούτου ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἀναρξίς τῶν μαθημάτων ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ κράτους διὰ ἰδιαιτέρου λόγου τοῦ Πρωτοπνεύτου καὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν τεσσάρων κομητάρχων ἐν ἰδιωτικῇ αἰσίᾳ, ὑπὸ τὴν ὄψειον πλεωρᾶν τῆς Ἀκροπόλεως καιμένην, ἐν ἣ τῶς ἦτο τὸ γυμνάσιον. Ἡ ἡμέρα αὕτη ἐλαμπρῶντο ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς ἡμέρα τῆς ἀνακλήσεως τῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι διὰ πανηγυρικοῦ λόγου ἐνὸς τῶν καθηγητῶν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου, συνερχομένων πάντων τῶν ἐν τέλει, τῶν καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν καὶ πλήθους πολλοῦ ἄλλων λογίων ἄλλ' ἦδη ἀπὸ εἰκοσιετίας ἐληγομένη καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη μετ' ἄλλων οὐκ ὀλίγων τοῦ ἀρχαιοκρητοῦ ἡμῶν ἔθου.

Ἀρρομέουσι τοῦ δευτέρου Πανεπιστημιακοῦ ἦ, ὅπως σήμερον συνηθέστερον καλοῦσιν τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ Σεπτεμβρίου μέχρις τέλους Ἀυγούστου τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἀκαδημαϊκὸν ἔτος μετ' ὀλίγων μηνῶν, ἦτοι ἀπὸ τῶν Σεπτεμβρίου τοῦ 1837, ἐξεδύθη κατ' ἕλος γερμανικὸν ἔτυπον πρόγραμμα τῶν μαθημάτων, ἃ ἐμελλόν τὰ διδασκώσιν οἱ καθηγηταί, πρῶτα βελόνας ἀρχαιολογικῆς τινας πραγματείας ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀρχαιολογίας, τὸ αὐτὸ δὲ ἐγένετο καὶ τὸ ἐπιὸν ἔτος ὑπὸ θεολόγου καθηγητοῦ. Ἐφεξῆς ὅμως καθιερῆθη ἡ ἐν τῇ προγράμματι προσθήκη διατριβῆς, καθιερωθεῖσας ἕκαστος τῆς συνηθείας νὰ τὴν ἀναγνῶσιν μόνον τὸ τῶν μαθημάτων πρόγραμμα, ἃ δὲ πρότυπος νὰ ἐκθέτῃ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἐνώπιον τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πολιτείας τὰ ἐν τῇ προτασίᾳ αὐτοῦ ἐν τῇ Πανεπιστημίου γενόμενα, ὃ δὲ διαδεχόμενος αὐτὸν νέος πρότυπος νὰ ἀναγινώσκῃ λόγον, ἀναφερόμενον συνήθως εἰς ἡν διδάσκει ἐπιστήμην.

ΦΟΙΤΗΤΑΙ.

Ἀείποτε νέα πράγματα προκαλοῦσι καὶ νέας λέξεις ἢ τοῖς ἀλλοῖσιν νέαν χρῆσιν ἢ σημασίαν ἡδὲ γινωστών. Ὁὕτω τὸ νέον διδασκτικὸν καθέδρμα, τὸ παρὰ τοῖς Ἑυρωπαϊκοῖς "Universitas litterarum", ἐκλήθη Πανεπιστήμιον, (ἄλλοι, ἄλλας τότε ἐπενοήσαν προσηγορίας, μὴ ἀποδεκτὰς ὅμως γανομένης, ἦτοι μουστέον, πανδιδακτήριον κ. α.), οἱ ἐν αὐτῇ ἐπὶ μισθῷ διδάσκοντες ὠνομάσθησαν πρὸς διδασκῆν ἀπὸ τῶν μέχρι τότε διδασκάλων, καθογηταί, καὶ οἱ οἰκεία θελήσει δωρεὰν διδάσκοντες ἐν αὐτῇ νέοι οἰκίαι, μετὰ τὴν παραδοχὴν αὐτῶν ὑπὸ τῆς οἰκείας σχολῆς διὰ τινος δοκιμασίας, ὀφηγηταί· οἱ δὲ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον φοιτῶντες νέοι πρὸς ἀκρόασιν μαθημάτων, ἢν μὲν εἶχον δια-

νόσει ἐν γυμνασίῳ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν καὶ ἐξετασθέντες ἔλαθον ἀπολυτήριον, ὠνομάσθησαν φοιτηταί· ὅσοι ὅμως δὲν διήκοσαν τὰ τοῦ γυμνασίου μαθήματα, ἦσαν δὲ ὑπάλληλοι εἰς διαφόρους τῆς πολιτείας κλάδους καὶ ἤβηλον νὰ ἀκροῦνται τῶν μαθημάτων, διεστέλλοντο ἀπὸ τῶν φοιτητῶν καὶ τακτικοὶ ἀκροαταί, λαμβάνοντες καὶ οὗτοι ἀποδεικτικὰ τακτικῆς ἀκροάσεως παρὰ τῶν καθηγητῶν. Ἐκ τούτων λοιπὸν φοιτητῶν καὶ ἀκροατῶν ἐπληροῦντο τότε τὰ ἀκροατήρια καὶ τῶν τεσσάρων σχολῶν.

Ἐπειδὴ δὲ τρία μόνον ὑπῆρχον τότε ἐν Ἑλλάδι γυμνάσια, τὸ ἐν Αἰγίνῃ, ὃ ἀπὸ τοῦ 1834 μετεδιδάσθη εἰς Ἀθήνας, τὸ ἐν Σύρῳ καὶ τὸ ἐν Ναυπλίῳ, ὀλίγοι θεσπίσας ἦσαν οἱ ἐκ τούτων ἐξελθόντες μετὰ ἀπολυτηρίων καὶ τούτων κλίην πολλοὶ ὡς ἐγγράμματοι κατεῖχον θέσεις ὑπαλλήλων ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐνεσθῆν δόθησαν, ὅπως ἀποπέσωσι ἐν πυρῆναι τῶν πρώτων φοιτητῶν, νὰ ἀπολυθῶσιν ἐκ τῶν τοῦ γυμνασίου μαθητῶν πάντες οἱ τῆς ἀνωτάτης τάξεως, ἢν ἦτο καὶ ὁ γράφων ταῦτα, καὶ νὰ ἐγγραφῶσι φοιτηταὶ τὸ Πανεπιστημίου· νὰ γίνωσι δὲ δεκτοὶ ὡς ἀκροαταὶ καὶ ὅσοι τῶν ἐν Ἀθήναις ὑπαλλήλων ἐβούλονται νὰ ἀκούσωσι μαθήματα τακτικῶς. Ὁὕτως καθιερῆθη κατὰ τὸ πρῶτον τοῦ Πανεπιστημίου ἔτους ἀριθμὸς φοιτητῶν 52, ὧν 8 ἐνεγράφησαν εἰς τὴν θεολογικὴν σχολῆν, 22 εἰς τὴν νομικὴν, 4 εἰς τὴν ἱατρικὴν καὶ 18 εἰς τὴν φιλοσοφικὴν. Τούτων προσήλθον 31 ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις γυμνασίου, 6 ἐκ τῶν τῶν ἐν Ναυπλίῳ καὶ 1 ἐκ τῶν ἐν Σύρῳ καὶ 15 ἄλλοι ἐξετασθέντες ὑπὸ ἐπιτροπείας καθηγητῶν, ἐκρίθησαν δεκτοὶ νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τοὺς φοιτητὰς. Πλὴν τῶν φοιτητῶν ὅμως ἐγένετο δεκτοὶ καὶ ἐνεγράφησαν ὡς τακτικοὶ ἀκροαταὶ 71 μὲν τῆς νομικῆς, 2 τῆς φιλοσοφικῆς καὶ 2 τῆς ἱατρικῆς. Ἄλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστῶν καὶ ὑπαλλήλων πάσης ἡλικίας προσήρχοντο καὶ ἦσαν μαθητὰς τῆς ἱστορίας καὶ φιλοσοφίας καὶ τῶν νομικῶν ἐπιστημῶν. Ἐνθυμούμαι ὅτι καὶ πρῶτον δικαστηρίων καὶ δικαστῶν καὶ ἄλλοι τὰς ἀνωτάτας τῆς πολιτείας θέσεις κατέχοντες ἀνέβησαν κατὰ τὰς ἐσπερινὰς ὥρας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὅπως ἀκούσωσι τὸν ἐμψυχῶν Φίλιππον Ἰωάννου, διδασκάντα φιλοσοφίαν, καὶ τὸν καθηγητῆν τῆς πολιτειολογίας Θ. Μανουῆλον, γινωσκοποιούσιν εἰς ἐκατοντάδας ἀκροατῶν πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας τὸ πᾶν τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τῆς Ρωσσίας, καὶ ἐβαίοντα μετὰ τῆς ἰδιαίτουσιν αὐτῶν σπανίας ἡδυσπείας τὰ ἀγαθὰ τοῦ συναγματικοῦ πολιτεύματος, ὑπερ οὗ ἐξήγειρον ὁ θερμοεργὸς ἀνήρ τὰ πνεύματα ἐφῆθησαν καὶ ἀνδρῶν καὶ παραιοῦσιν πρὸς τὴν μετ' οὗ πολλὸ ἐκράτασαν στάσιν, ἣτις εἰσῆγγαγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1843 τὸ συνταγματικὸν πολιτεύμα.

(Ἐπιτετα συνέχεια.)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΧΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΑΣ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΨΙΣΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΑΥΤΩΝ.

Υπό τοῦ Ἀρχιμανθρίτου Κ. Καλοζώμου.

(Συνέχεια.)

ΥΔΕΝ τῶν ἐπὶ γῆς δημιουργημάτων ἐστὶ τῶσιν ἐπιδεκτικὸν μαθήσεως ὅσον ὁ ἄνω Ὄρωπος· διότι ὅσα περισσότερον αὐτοσ ζῆ, τόσῳ μᾶλλον καὶ ἐδρῶναι τὸς γνώσεις αὐτοῦ ποικιλοτρόπως. Ἐγκνεται ἄρα τῷ ἀνθρώπῳ ἢ

ἔφεσι πρὸς τὸ ερευνᾶν καὶ σπουδάζειν τὰ ἐν τῇ φύσει, καὶ ἰδίᾳ πᾶν πρῶτα οὐ τινος τὴν φύσιν ἀγνοεῖ, πρὸς δὲ καὶ τὸ ῥυθμίζειν καὶ πᾶν ἄθροισμα ποικίλων πραγμάτων, ὅτινα ποθεῖ ἵνα καταστήσῃ ἀντικείμενα ἐπιστημονικῆς μελέτης καὶ σκέψεως πρὸς ἀκριβεστέραν γνῶσιν αὐτῶν. Τῆς μελέτης δὲ ταύτης ἄρχεται ὁ ἐπιστήμων παρατηρῶν τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πρῶτα καὶ συναπτῶν αὐτὰ πρὸς ἄλληλα διὰ τῶν συλλογιστικῶν αὐτοῦ κανόνων. Ἐν αὐτῇ δὲ καὶ πληθύνει καὶ σαφηνίζει τὰς γνώσεις αὐτοῦ, συμβαλλομένον πρὸς τοῦτο καὶ τῶν πειραμάτων δι' ὧν μεταβάλλει ποικίλους τὸ ὄπ' αὐτοῦ ἐξεταζόμενον σῶμα. Διὰ πᾶν τὸ λαμβανόμενον ὄπ' αὐτοῦ ἐκ τινος σωρείας ἢ καὶ κατ' ἴδιαν ἀγωνίζεται οὕτως ἵνα σπουδάζῃ ἕσον αὐτῷ ἐρικρὸν καὶ ἀναγκρῆ διὰ συνθετικῆς μεθόδου ἢ εἰς τὴν περιεκτικωτέτην ἔννοιαν εἰς ἣν δύναται διὰ τοιαύτης μεθόδου ἢ ἀναγῆθῃ, ἢ καὶ δι' ἀναλυτικῆς ἐκείνου ἐξ ὧν σῶματι ἀπολοποιῶν καταβιβάζῃ μέχρι τῶν στοιχείων καὶ οὕτω μετὰ τοιαύτην διάνωσιν συγκαταριθμῶν αὐτὸ ἐν τῇ τάξει τοῦ γένους καὶ τῶν εἰδῶν αὐτοῦ ἀπονεμητῆ αὐτῷ τὴν κατάλληλον θέσιν μετὰ τῶν ὁμοειδῶν αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἐργασία αὐτοῦ αὕτη ἐστὶ καὶ σπουδαία καὶ σοφρᾶ καὶ κατὰ πάντα λυσαιτῆς· διότι, πλὴν τῆς ἐπαυθῆσεως τῶν γνώσεων, διὰ τῆς κατ' εἶδος κατατάσεως τῶν πραγμάτων καθίσταται τοῖς ἐπερχομένοις καὶ εὐληπτοτέρα ἡ ἐξέταση καὶ εὐαρστοτέρα ἡ τοῦ ἔθου ἐπιθεώρησις, ἐν ᾧ τῶν πραγμάτων τούτων ὄντων ἐν ἄλλῃ τινὶ ἀδιατάκτῃ καὶ ἀνομολῆφ καταστάσει ἤβηλεν εἰδοθαι αὕτη ἢν μὴ ἀδύνατος, λίαν ὅμως δυσχερῆς καὶ ἐπίπονος. Τοῦθ' ὑπερ ἤβηλε ἀνακαλιθεῖ τὴν ταχέως προοδῶν ἐν ἐπιστημῶν. Τὴν ἀλήθειαν δὲ ταύτην προσεπιμαρτυρεῖ καὶ ἐπιμαρτυρεῖ καὶ μακρὰ περὶ τὰ τοιαῦτα πείρα, καὶ αὐτῇ ἢ τῶν ἐπιστημῶν διαρρῶθιμις καὶ εὐαρστος αὐτῶν θέσις· διότι, διὰ τίνος ἄλλου ὁ ἄνθρωπος παρεσεν εἰς τὰς ἐπιστήμας τὸν ὄρωπον τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν τύπον, ἐν ᾧ σήμερον κατέχουμεν αὐτάς, ἢ διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης, ἣτις εἰς μεθοδικῆς αὐτῶν ῥυθμίσεως, πᾶσιν ἄλλοθεν ἀνευφύθησαν καὶ ἀνελεσθησαν αὐτὰς οὕτω δοκίμιος ἢ ἐκ τοῦ εἰδῶτος τῆς λογικῆς τῶν ἐνοιῶν συναρμογῆς, τῆς ἐκθέσεως καὶ παραστάσεως αὐτῶν, καὶ τῆς ἐκατοντάδας τῶν διαφόρων εἰδῶν καὶ γενῶν ἐν τῇ οἰκείῳ τύπῳ; Ἀναποχθέντων δὲ οὕτω τῶν ἐπιστημῶν προβάλλεται τῆς ἐρωτήσεως, ἐπιαναπαύεται ἄρα καὶ ἱκανοποιεῖται ἐπαρκῶς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐπὶ τῇ ἀναπόττει αὐτῶν ταύτη; οὐχί. Διότι καὶ μεθ' ἑλκῆ τὴν ζωηρὰν ταύτην τῶν ἐπιστημῶν ἀναβάλασθαι καὶ εὐαρστος αὐτῶν καρποφορίαν, οὕτε ἱκανοποιεῖται τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, οὕτε ἐπιαναπαύεται ἐπ' αὐταῖς, ἀλλ' ἀείποτε ἐδρύτερας καὶ τελειότερας ἐφιέμενον μαθήσεως ἀνακακῆ ὡς διὰ τινος οἰανὲ πτόου τὸ διηγετικῶς ἐδρύνόμενον ἔδαφος τῶν ἐπιστημῶν ἢ καὶ πᾶν ἄλλο ἀκαλλιέρητον καὶ κεχερωμένον καὶ ἀνεορίσται ἐν αὐτοῖς οὐχί σπανίως ποικίλα ἀντικείμενα ἐμβριθῶς μελέτης ἔξει. Ταῦτα δὲ οὐν τῷ χρόνῳ σπουδάζων κατατάσσει ἐν τῇ οἰκείᾳ τάξει, καὶ οὕτως ὑπάγει εἰς οὐστήμα ἐπιστήμης, ἀγομένης οὕτως διηγετικῶς εἰς αὐτήμα. Ἀκατάσχετος ἄρᾳ ἐστὶν ἡ κλίσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ μαθῆναι καὶ κτῶσθαι γνώσεις ποικίλας.

Ὅτι δὲ τὸ ἄθροισμα τῶν τοιοῦτων ἀθρωπίνων γνώσεων δὲν ἦτο ὡς τῆς ταχέως ἢ ἀδούλους καὶ ἀσκόπως συνυφροσμένη σωρεία λίθων, ἀλλ' οἰκονόμηται ἐδραρῶμενον ἐπὶ στερεῶν πνευματικῶν βάσεων καὶ συντεταγμένον κατὰ λογικῶς κανόνας μαρτυροῦντας τὴν πλήρη πνευματικὴν

συνάφαιαν καὶ συναρμογὴν τῶν κατ' ἕκαστα μερῶν αὐτοῦ ἀνεγνώρισαν πρῶτοι ἦδη αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἑλλῆνες, οἵτινες ὑπῆρξαν καὶ οἱ πρῶτοι κῆτοικοι τοιοῦτου πνευματικοῦ καλλιτεχνικοῦ οἰκονομηματος· οἰκονομηματος, οὐ τινος διέβλεπον μὲν πολλὰς ἀλλείψεις, ἀλλ' ὅμως οὕτε τὸ βῆθος τῆς βάσεως αὐτοῦ ἀκριβ

καλ κανονισμόν, ἢ μὴ τῆς ἀνομιᾶς καὶ κατασκευῆς τοῦ πνευματικοῦ τούτου ἰδρύματος. Ἐκ τῶν προβαλλομένων δὲ ἐνθάδε λόγων περιελαβόμενης πνευματικῆς κινήσεως, ἢ μὲν πρώτη ἢ καὶ ἀπλοῦς τοῦ χαρακτῆρος φέρουσα ἀφορᾷ εἰς τὸν ἀπὸ μηχανοκίνητου ἀρχαίου λαοῦ, ἢ δὲ αὐτῆς ἢ ποικίλους ἔχουσα χρωματισμούς καὶ πολυσυνθέτους τὰς γραμμάς· εἰς ὧν ἀπαρτίσθαι ἡ καθόλου χαρακτὴρ αὐτῆς, εἰς τοὺς ἐπιγεγονημένους αὐτῆ καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν καθ' ἡμέρας καὶ ἐπ' ἔξῃ.

Ὅτι δὲ πολυπλοκῶς καταστάνας σήμερον τοῦ πνευματικοῦ τούτου ἰδρύματος πάνω δυσχερῆς θεβίαις ἀποβλέπει ἢ ἀκριβῆς αὐτοῦ ἤρωσις καὶ ἐπισπουδαγῆ ἢ ἀποδοῆ καὶ εἰς τὴν μάλλον πεφωτισμένην καὶ ἔξουσι δύνουσαν, καθ' ἑαυτὴν αἰ εἴσας αὐτοῦ ἐπαρκῆς κινήσῃσιν, καὶ αἰ πλεοναὶ καὶ ἐν γένει ἢ περιμέρειαι διατάθῃσιν, καὶ αἰ διαμέρειαι ἐπιλαττωσάσθῃσιν καὶ πολυσύνθετοις συνεστῶσθῃσιν. Ἄλλ' εἰ καὶ τὸ οὐλοδύμῃα τούτου ἀπαρτίσθαι ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων τμημάτων καὶ πλεονῶν ἐκδηλουσῶν τὰς ποικίλας τάσεις καὶ ἐνεργείας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος τοῦ ἀνεγερμένου αὐτοῦ, οὐχ ἦτοον πάντα ταῦτα συνάπτονται καὶ ἀποτελοῦσιν ἐν ὅλῳ, ἢ μάλλον συναφῆς καλλιτεχνικῶν πνευματικῶν οὐλοδύμῃα, διότι ἕκαστοι αἰ διὰ τῶσούτων καὶ τούτων ποικίλων προσπαθειῶν καὶ ἀρτίων πόνων καλλιτεχνούμενοι ἐπιστήμαι αἰ συντελοῦσιν εἰς φωτισμὸν τοῦ νοῦ καὶ εὐεργεσίαν τῶν ἀνθρώπων συνάπτονται ἐν τέλει εἰς ἐν ἐν ἐκείνῃ τῇ κεντρικῇ ἐπιστήμῃ τῇ καλοῦμένη φιλοσοφίᾳ, καθ' ἑαυτὴν ἐν αὐτῇ περιέχονται αἰ θεμελιώδεις ἰδέαι καὶ ἔννοιαι αἰ χαρακτῆρισμοὶ ἐκαστῆν ἐπιστήμῃν, ἧς καὶ τὰ ἕρια μάλλον ἢ ἦτοον φηρισμένοι ἐνθάδε διαγράφονται.

Ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ δὲ πᾶς αὐτῆς θεράπων ζητεῖ διὰ τῶν γνωστῶν τὰ ἄγνωστα, καὶ ὅστωι ἄνευ αἰ τῆς ἀρχῆς εἰς τὸ τέλος, καθ' ἑαυτὸν δὲ μὲν γνωστὸν ἐστὶν ἢ ἀρχὴ καὶ ἢ εἶσας τῆς φιλοσοφικῆς μεθόδου, τὸ δὲ ἄγνωστον, ἕσπερ καὶ ἐφέρεται γινώσκῃ, τὸ τέλος πρὸς ἢ ἀποβλέπει ὡς ἕνα ἀφῃθῆ. Ἴδιον ἄρα τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἐστὶ τὸ ἀνοσχητῆν καὶ ἀνευρίσκειν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν παντὸς φαινομένου, ἀλλ' ἢ κλίμαξ τῶν ὄντων ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἀτελεστατοῦ μορίου τῆς θύρας, μέχρι τοῦ τελειοτάτου ἀνθρώπου τοῦ καθ' εἰκόνα καὶ ὁμοιωσαν θεοῦ πλασθέντος ἐπὶ μυριάθῃσιν. Διὰ τῆς κλίμαξ δὲ ταύτης ἀνερχόμενος ζητεῖ μὲν ὁ ἐπιστήμων ἵνα ἀνασθῇ εἰς τὸν ὑπεραισθητὸν κόσμον καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ θεοῦ ἔχων ὡς γινώσκον τὴν χριστιανικὴν ἢ μάλλον τὸν ἀνθρώπινον λόγον, ἀλλ' ὁ λόγος οὗτος ὡς καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀπεδαίχθη ἐστὶ λίαν ἐπιφαλῆς περὶ τὰ θεῖα, μάρτυρες δὲ ἀψευδεῖς πρὸς τούτου πολλοὶ καὶ διάφοροι κατὰ καιροὺς φιλόσοφοι, οἵτινες καὶ περὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ἀνθρώπινα περιέπεσον ὄντ τῆς λόγῳ αὐτῶν εἰς θεϊκῆς ἀποπλανήσεως καὶ ἀντιμάσεως. Τὸ ἐπισημασθὲν δὲ τῆς ἀνθρωπίνης κρίσεως δουλομένος καταδεικνύει ὁ σοφὸς Σολομὸν πάνω ὀρθῶς λέγει περὶ τούτου, "ἡμεῖς μόλις εὐκαίρως τὰ ἐπὶ γῆς καὶ τὰ ἐν χερσίν ἡμῶν εὐρίσκομεν μετὰ πόνου, τὰ δὲ ἐν οὐρανοῖς τίς ἐξεργιάσῃ;" (Σαφ. Σαλ.). Ἀδύνατον λοιπὸν ἀποδοῦναι ἡμῖν ἵνα ἀκριβῶς παραστήσωμεν καὶ καταληκτικῶς ἀποδείξωμεν διὰ τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων τὰς ὑψηλὰς ἰδέας τοῦ νοῦ, τὴν ἰδέαν τῆς αἰωνιότητος καὶ τοῦ θεοῦ. Ταῦτα δὲ πάντα ἔχουσαν ἡμεῖς εἰς τὸ συμπέρασμα, εἰ εἰ καὶ ἢ φιλοσοφία τοσοῦτον εὐρὺν ἔχει περιπερείαις κύκλον καὶ ἔξαγον ἔνευσι τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ὅσιν, οὐχ ἦτοον ἀφῃσι ἡμεῖς ἐν βαθεῖα σκέσει ἔχον ἀφορᾷ τὸ ὑψίστον πρόβλημα διὰ τὸν ἀνθρώπον, ἦτοι τὸ ζήτημα περὶ θεοῦ καὶ τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς αὐτόν. Ἄλλ' ἐν ἢ αὐτῇ ἐγκατα-

λαίπει ἡμεῖς ἀπ' ἑνὸς ἐν ταυτῇ περὶ τοῦ ἀνεγερμένου τούτου ἄνοσι, ἀπ' ἑτέρου ἐργεταί ἢ ἐπὶ τῆς ἀγίας Γραφῆς ἐδραζομένη θεολογία ἢ ἔξουσι ἐπίσης κατέχουσα θέσιν ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐν ποικίλῃ συναφῇ εὐρωκτομένη μετὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ ἐπιγέει ἐπὶ τὰ ζητήματα ταῦτα καθαρὸν καὶ ἥπλιτον φῶς. Ἐξ αὐτῆς δὲ ἀναπτύσσεται ἐπιστημονικῶς τὰ ἱερά τῆς θεολογίας ἡμῶν δόγματα καὶ τὰς ἐν τῇ Γραφῇ ἱεράς ἀληθείας διδασκόμεθα οἷα ἀληθείας καὶ ὅσῃσιν ἀγαθὰ ἡτοίμασαν ὁ θεὸς τοῖς ἀγαπίοις αὐτόν! Ἀγαθὰ, ὃ θεοπρόκτο ἀνθρώπου οὐκ εἶδεν, οὐκ ὤκνησεν, οὐδ' ἐπὶ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀνέβη. (Α'. Κοριθ. 2, 9.) "Ἦτοι τὴν αἰώνιον ἡμῶν σωτηρίαν τὴν ἐπιτελοῦσιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῆς μόνῃ μοίτῃ μετὰ τῆς θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ταῦτην δὲ ἀπεκάλυψεν ὁ θεὸς τῷ νόσῳμῳ πρὸ τῆς εἰς αὐτὸν ἐλευσεως τοῦ Μονογενοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ δι' ἁγίων ἀνθρώπων πεπληρωμένων πνεύματος ἁγίου. Τὴν σωτηρίαν δὲ ταύτην κατέγραψαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐν τῇ Βίβλῳ τῆς ζωῆς, τῇ ἱερᾷ ὄλῳν ἐπὶ Γραφῆς, ἧς ἐστὶν ἀληθῶς ἡ ζωῆα καὶ ἀλάναστος πηγὴ τῆς ἀληθείας θεολογίας. Καὶ οὕτως ἢ ἔξουσι αὐτῇ ἐπιστήμῃ ἢ ἐν ποικίλῃ διατελοῦσα σγέσει μετὰ τῆς φιλοσοφίας, τῆς ιστορίας, τῆς φιλολογίας, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν συνδέει τὸ ὅλον πεδῖον τῶν ἐπιστημῶν μετὰ τοῦ Παντογνώστου, ὅστις πρὸς πλήρωσιν τῆς θείας αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἀγάπης ἐπλασεν αὐτὸν καθ' ἰδίαν εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοιωσιν. Ἀπομακρυνθέντα δὲ τοῦ θεοῦ διὰ τῆς παρακοῆς οὐκ ἀφῃκεν αὐτὸν ἐγκαταλειμμένον καὶ τῆς θείας αὐτοῦ προστασίας ἔρημον, ἀλλ' ἀνεκάλισεν αὐτὸν καὶ αὐθὺς εἰς ἰδίαν εἰκόνα διὰ τῆς χάριτος τοῦ Μονογενοῦ Ἰησοῦ αὐτοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(Ἀπολλοῦθε)

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΙΛΡΩΘ.

Καθηγητῆς τῆς Χειρουργίας ἐν Βιέννῃ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἕσπερ σελ. 277.)

Ἡ ἀνθρωπότης πλέκει περὶ τὸ μέγεθος ἡμῶν ἀμάρταν δάφνην εἰς ἐκείνον μόνον ὅστις προθυμοποιεῖται νὰ οὐξῇ ταύτην ἢ νὰ μορφώσῃ. Μία τοιαύτη ἐστεφανωμένη κεφαλή εἶναι καὶ ὁ Θεόδωρος Βίλρωθ. Τὸ πρῶτον ἐν ἢ ἀρχῇ εἶναι ἢ Χειρουργία· ὀλίγοι δὲ δύνανται νὰ ἐνοσῶσιν, ὅπως αὐτός, πόσον ἀσφαλῶς καὶ ὀξιοπρεπῶς τὸ χειρουργεῖ. Πρὸς τσοῦτην δ' ἀνάφωσιν ἀπρῆτοι αὐστηρά καὶ ἐπίμοθος ἐργασία. Ἐν τῇ Χειρουργίᾳ ἢ "κληρονομικότης" οὐδὲν διαδραματίζεται· ὁ στρατηγὸς ἐνταῦθα δέον νὰ ὑπερηφάνῃ ὡς στρατιώτης, ὁ δὲ προδιδασκὰς ἐφαρτῆται ἐκ τῆς ἐπιδόσεως διδουκμασμένου ἐπιστημονικοῦ πνεύματος.

Ὁ Βίλρωθ ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1829 ἐν τῇ νήσῳ Rügen μετὰ τὴν ἐκπαίδευσίν του, ἐπιστεῖσται εἰς τὰ ἀφιερῶτο ἕλως εἰς τὰς τέχνας. Τὸ μουσικὸν τάλαντον ἐπέκτητο πλουσίως, ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ἐπέθυμι τὴν πρὸς τὴν μουσικὴν μόρφωσίν του. Ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις ἕλως τοῦ Γτειβνάλδ, Γοττίγγης καὶ Βερολίνου, οἱ διδάσκαλοι τῆς ἱατρικῆς J. Μίλλερ, Μίκοβιτς, v. Πάμπσας, Ρίπολφ Βάγνερ, Πάυερ καὶ Σοχόβλεϊν, διέγνωνσαν τὴν διανοητικὴν τοῦ Βίλρωθ ἱκανότητα, καὶ ἀνέφελεσαν

τὸν ἀνάγως ἀνεξάντηλον ἐναπομείναντα ἐνθουσιασμὸν αὐτοῦ ὅστις τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην. Πρῶτος δ' ἰδίως ὅστις τῷ ἐνέπεισε τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν Χειρουργίαν διὰ λόγων καὶ ἔργων, ἦτο ὁ ἐν Γοττίγγῃ νεώτατος τὴν ἡλικίαν ἀποδιδάσκων καθηγητῆς ΒΑΥΜ, ὅστις ὑπῆρξε καὶ ὁ πρῶτος διδάσκαλός του.

Κατὰ τὸ ἔτος 1852 ὁ Βίλρωθ διὰ τῆς "περὶ τῆς διχοτομήσεως τοῦ πλανητικοῦ νεύρου" (Nervus vagus) πραγματείας αὐτοῦ προήχθη παμψηφεί εἰς τὸν τίτλον τοῦ διδάκταρος. Ἐν ἔτος δὲ ἐραδύτερον, κατόπιν ἐπιστημονικῆς περιηγήσεως ἐν Βιέννῃ καὶ Παριεῖσι, ἐγένετο θεοθέτης ἐν Βερολίνῳ χειρουργικῆς κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ B. v. LANGENBECK. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὁ Βίλρωθ, ὡς καὶ διὰ τοῦ περὶ "παθολογικῆς ἱστολογίας" (μελέται μικροσκοπικαὶ περὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἀνθρωπίνου ἱστοῦ) ἔργου του, κατέστη γνωστότατος, τὸ δ' ἔτος 1858 ἐκλήθη ὁ Γτειβνάλδ ὡς καθηγητῆς τῆς Παθολογικῆς ἱστορίας. Ὁ Βίλρωθ ἐμμένων πιστὸς εἰς τὴν Χειρουργίαν ἀπεκίθη καθ' ὀλοκληρίαν τὴν θέσιν ταύτην, καὶ ἀδελφῆ τὴν ἐν Ζυρίχῃ διδασκαλίαν τῆς Χειρουργίας. Αὐτόθι δ' ἀναπτέσας τὴν δαφιλῆ αὐτοῦ ἐφοίαν, ὡς καὶ τὴν μεγάλην καὶ καρποφόρον δραστηριότητά του, κατέστη ὀνομαστός καὶ πέραν τῆς Γερμανίας. Κατὰ τὸ ἔτος 1867 ἢ ἐν Βιέννῃ ἱατρικῇ Ἀκαδημίᾳ ἔλαχε τὴν πλήρη σπουδαιότητα ἀπόσας νὰ προσκαλέσῃ αὐτὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ΣΟΧΙΝΓΚ ἐν τῇ τῆς Βιέννης ἀνωτάτῃ ἔκπαιδευτηρίῳ, ἐνθα καὶ μέχρι τῆς σήμερον διδάσκει.

Ἐλλείπει ἡμῖν ἐνταῦθα ὁ χώρος ἵνα διεξέλθωμεν διεξοδικῶς τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ κοινωνικὴν τοῦ ἀνδρὸς θέσιν· τὸ ὄνομα τοῦ Βίλρωθ ἴσταται τὴν σήμερον ἀρκετὰ ὑψηλὰ, εἰς δὲ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ παρέχει σκεδὸν καθ' ἐκαστὴν νέον τι καὶ καλόν. Ἰσοδοκίμοι μόνον ὅσῃσιν ὅσῃσιν διέτρεψεν, ἵνα προῆξῃ τὴν Χειρουργίαν εἰς ἐπιστήμην. Ἐν πρῶτος ὁ Βίλρωθ εἶναι ὁ διδάσκαλος τῆς τεχνικῆς Χειρουργίας. Τὴν ἀταρξίαν καὶ τὴν οἰοναί ὡς ἐν παιδιᾷ εὐχρηταῖν δι' ἢ ἀποπερατοῦ τὰς δυσκολωτάτας ἐγχειρήσεις, δύνανται μόνον οἱ ἰσθόντες χειρουργοὶ ἐν ἐργασίᾳ νὰ ἐκτιμήσωσι. Τὸ θάρρος καὶ ἢ ἡρημία τοῦ Βίλρωθ ἀξάνουσι πάντοτε ἐπὶ τῷ σκοπῷ δὲ κατισχύσασιν τοῦ ἔργου. Ἐκτός δὲ τούτου προσιμῆ πάντοτε νὰ ποιῆται χρῆσιν τῶν ἀπλοστασίων ἐργαλείων καὶ συσκευῶν. Τὰ προσηρήματα ταῦτα, ἐν μέρει μὲν ἔμφυτα, ἐν μέρει δ' ἐπίκτητα, ἐδραζώθησαν εἰς τὴν φιλοκαλίαν τοῦ Βίλρωθ, τὰς δ' ἀναπλαστικὰς τοῦ προσώπου πρὸ πάντων ἐγχειρήσεις ἐκτελεῖ μετ' ἡμέσου ταχύτητος καὶ χάριτος, ὡς ἐπέδεδιος ἱστογράφος, ὅστις δι' ὀλίγων γραμμῶν ἀπεικονίζει ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐπιτυχῆ τὸν προσώπου σκιαγραφίαν. Ἀσέτηρον ἢ αὐστηρὰ ἐπιστημονικὴ πορεία εἰς ἢν ὁ ἔτοχος ἀνήρ οὐδ' ἐπὶ στείγην ἀπέκαμιν, ἵνα τὴν Χειρουργίαν καθοδηγήσῃ εἰς νέαν δόδν. Πρέπει ἐνταῦθα νὰ μνημονεῶσιν ἰδίως τὰς περὶ τῆς "θεραπείας τῶν τραυμάτων" καὶ τῆς "ἀναπτέσεως τοῦ οἰδήματος" πραγματείας αὐτοῦ, πρὸς δὲ καὶ τὰς περὶ τῆς "ἐπιδόσεως τῶν τραυμάτων" μελέτας, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς θεωρίας τῶν σπηδωνοδῶν ὀργανισμῶν.

Κατὰ τὴν πρῶτην ἱερίοδον τῶν ἐργασιῶν του, ὁ Βίλρωθ ἔστρεψε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ διαφερόντως εἰς θεωρητικὰ ζητήματα, ἐραδύτερον δ' ἐφήρμωσε καὶ ἐπὶ πλῆθος ἀσθενῶν τὰ πρακτικὰ αὐτοῦ προβλήματα. Ἀπέδεις πῶς κατορθοῦται ἢ ἀπομάκρυναι τὸ λάρυγγος ἐν τῇ ἀνθρώπῳ, πλῆθον ἐγχειρήσεων θροχολήεις ἐκτελεῖ ἦδη μετ' ἐπιτυχίας, μετὰ δὲ τῶν ἐνοικνωτάτων ἀποτελεσμάτων ἀπομακρύνει μοῖραν τοῦ φάρυγγος, τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων.

Ὁ Βίλρωθ ἔλαχε τὴν εὐτυχίαν, ὡς λίαν ἐπιδοξίως εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, νὰ μορφώσῃ αἰρᾶν διδοκμασμένων ἀνδρῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸ πνεῦμα του διδάσκουσι τὴν σήμερον ὡς καθηγηταὶ Πανεπιστημίων ἐν Γερμανίᾳ, Βελγίῳ, καὶ ἰδίᾳ ἐν Αὐστρίᾳ, Ἀπαντες οὗτοι ἀδύνατοι καὶ ἐκτιμῶσιν ἐν τῇ χαρακτῆρι τοῦ Βίλρωθ τὸ ἀπαράμιλλον τοῦ διδασκάλου καὶ φίλου ἢ πρὸς τὴν ἐργασίαν ἡσθη καὶ ἢ αὐτοσθένεια τοῦ χαρακτῆρος, συνδυασμένη μετὰ τῆς φιλανθρωπείας πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀπόρους, πρὸς δὲ καὶ ἢ φιλοσοφίαν ἐν τῇ ἔξῃ προσαπικῇ σχέσει, ἀφῃσκονται εἰς αὐτὸν ἐν ὑψίστῳ θαμίρῳ.

Πλούσιος τὴν διάνοιαν, οὐδέποτε ἀποκαμῖν ὁ μεγαλοφῶς ἐρευνητῆς νὰ θέτῃ συναχῶς εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ νέα προβλήματα, ἵνα καὶ ὁ ἴδιος ἐμβολύσῃ εἰς τὰ πρότερον ἀδύλυτα καὶ δυσχερῆ χειρουργικὰ ζητήματα. Ἢ παραγωγῇ πλῆθος φιλολογικῶν ἐργῶν καὶ ἢ σύνταξις δύο ἐξαιρετικῶν τῆς Χειρουργίας εἰδικῶν περιοδικῶν τῶν νεωτέρων χρόνων, "Ἀρχαία τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς",

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΙΛΡΩΘ, καθηγητῆς τῆς Χειρουργίας ἐν Βιέννῃ.

καὶ "Γερμανικῆ Χειρουργικῆς", μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἀκαμάτου ἐργασίας τοῦ σοφοῦ διδασκάλου.

Ὁ Βίλρωθ κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον ἔλαβε λίαν ἐνεργὸν καὶ λυσαιτέλις μέρος. Προήθησε τῆς "Ἐταιρίας τῆς Ἰγίειης", καὶ τῆς "ἱατρικῆς Ἐταιρίας". Ἐκτός δὲ τῆς κλινικῆς αὐτοῦ ἐν τῷ γενικῷ Νοσοκομίῳ τῆς Βιέννης, διαμορῶσσε καὶ ἔτερον νοσοκομεῖον, ὡς ὑπόδειγμα νέων ὀγεινῶν ἔσσεων — τὸ Rudolfstiftung εἰς Ὑπαστῶδβλινγ πληροῖον τῆς Βιέννης — ἕσπερ καὶ διευθύνει συγχερόνως δὲ ὀλοκληρεῖται καὶ καθρὸν ἵνα τὴν φιλοδοξίαν αὐτοῦ κατοιαν μεταποιῇ εἰς τέμενος Μουσῶν, πρὸς ἀδοκίμωσιν τῶν συγχερῶν ἐκλεκτικῶν τῆς Βιέννης θμίλων. Πάντα ταῦτα ἐπιπολοῖσας μόνον ἐμνημονεῶσασιν, ἵνα βίωσιν ἀκτίνα φωτὸς ἀπ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν δύναμιν τοῦ ἀνδρός, ἀπ' ἑτέρου δὲ εἰς τε τὸν πρὸς τὴν τέχνην ζήλον του καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἢν κατέχει ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Αὐστρίας.

Ἀποπερατοῦμεν τὰς ἀπῃδὲς ταύτας σκιαγρα-

ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΣΙΟΥΤ ΕΝ Τῇ ΑΝΩ ΑΙΓΥΠΤῳ.

φίας ἐκ τοῦ βίου τοῦ Βιλρῶν, ἐπαυγόμενοι ὅπως οἱ νεώτεροι πλείονα διατρέψωσι, πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Δρ. Δ.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΕΙΣ ΑΝΩ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

ὑπὸ Σ. Κρητικῶ.

(Μετὰ εἰκόνα. Συνέχεια.)

Ἐν τούτοις διασκεδῶσα τὴν ἀθυμίαν μου μέγρι τῆς ἐσπέρας. Καὶ τότε μετὰ λύπης ἀποχαρτήσας τοὺς ὁμογενεῖς ἐκείνους ἐπέστρεψα μετὰ τοῦ εἰρημένου θιασίου τὸ ἀτμόπλοιο. Μετὰ θαυμασμοῦ εἶδον τὸν ἕνα ἐκ τῶν γραικῶν γέροντα 116 ἐτῶν διατηρούντα ὡς τὰς σαμακίνας τοῦ δυνάμει καὶ περιπατοῦντα μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Ἐἶναι οὗτος Κόπριος τὴν πατρίδα ὀνόματι Λάλαρος. Ἐν τῇ ἀτμοπλοίῳ οὐδὲν ἐμάρτυρον! ἡ ἀπομύνησις αὐτῆ με καταθλίβει.

Τὴν 1ῃ Ἀπριλίου, ἀξιοσημείωτον ἡμέραν τοῦ φεβδου, ἀναχώρησα ἐξ Ἀσσοῦν. Ὁ ἀνεμος ἦτο σφοδρὸς· φθάσαντες δὲ εἰς Τζιμετλή-Σιλοῖε ἐκαθήσαμεν μίαν ὥραν καὶ μόλις μετὰ πεντάκωρον μύθων ἠδυνήθημεν ἢ ἀπαλλαγόμεν τῆς ἄμμου. Ἡ θερμότης εἶνε σήμερον ὑπερβολικῆ.

Τὴν 4 μ. μ. πάλιν προσκορθεὶ τὸ ἀτμόπλοιο εἰς τὴν ἄμμον· εἰς μάτην ὄλοι αἱ προσπάθειαι μας μέχρι τῆς πρωῆς τῆς 2ῆς. Ἄλλα νηνεμία ἐπικρατεῖ. Τίχομαι ὑπὸ στενοχωρίας, διότι οὐκ ὄνισται νὰ ὑποφέρω τὴν ῥοπαρτότητα καὶ τὴν κακοζοίαν τῶν φελλάγων, διότι παρ' ὅλας τὰς διαταγὰς τοῦ Τζαφέρ πασῆ ἡ μαρμαλῖκα τῶν δὲν ἀλλόσοι, ἀθέστατον φαγῆτον, γινόμενον καὶ ἐκίστην καὶ κατὰ τὸν εἶδος τῆς ἄμμου, ὄραται τὸ κρέας καὶ μετ' αὐτὸν ὄραται τὸν ἄμμον ὅσον ἔχοντες εἰς τὰς Καραθῆνας καὶ ἀφ' οὗ καλῶς μαλακώσομαι ὄλον τὸ διπυρον καὶ πῆ τοῦτο δὴν τὸν ζωμόν, τότε θράξωλον ὄλιγον θούτρον καὶ τὸ μίπτων ἐπάνωθεν. Μετὰ ταῦτα ἀρξίται τὸ κοχλιάριον νὰ δουλεύῃ. Ἀπλοῦν δὲ καὶ συνήθως ἡμίθεραστον τὸ κρέας τὸ τρώγον εἰς τὴν χειρῶν τῶν, μετ' αὐτὸν ὄραται ὅσον ἔχοντες εἰς τὰς Καραθῆνας καὶ ἀφ' οὗ καλῶς μαλακώσομαι ὄλον τὸ διπυρον καὶ πῆ τοῦτο δὴν τὸν ζωμόν, τότε θράξωλον ὄλιγον θούτρον καὶ τὸ μίπτων ἐπάνωθεν.

Μετὰ ταῦτα ἀρξίται τὸ κοχλιάριον νὰ δουλεύῃ. Ἀπλοῦν δὲ καὶ συνήθως ἡμίθεραστον τὸ κρέας τὸ τρώγον εἰς τὴν χειρῶν τῶν, μετ' αὐτὸν ὄραται ὅσον ἔχοντες εἰς τὰς Καραθῆνας καὶ ἀφ' οὗ καλῶς μαλακώσομαι ὄλον τὸ διπυρον καὶ πῆ τοῦτο δὴν τὸν ζωμόν, τότε θράξωλον ὄλιγον θούτρον καὶ τὸ μίπτων ἐπάνωθεν. Μετὰ ταῦτα ἀρξίται τὸ κοχλιάριον νὰ δουλεύῃ. Ἀπλοῦν δὲ καὶ συνήθως ἡμίθεραστον τὸ κρέας τὸ τρώγον εἰς τὴν χειρῶν τῶν, μετ' αὐτὸν ὄραται ὅσον ἔχοντες εἰς τὰς Καραθῆνας καὶ ἀφ' οὗ καλῶς μαλακώσομαι ὄλον τὸ διπυρον καὶ πῆ τοῦτο δὴν τὸν ζωμόν, τότε θράξωλον ὄλιγον θούτρον καὶ τὸ μίπτων ἐπάνωθεν.

Ἄνωθας εἰς τὴν πόλιν εὐρον ἕνα Ζακύνθιον, ἔχοντα τρία παντοπολεῖα, ὀνόματι Νικόλαον Γιακουμῖλον. Μὲ περιποιηθῆ ἀδελφικῶς καὶ συνεδειπνήσαμεν μετ' αὐτοῦ. Ἐπέστρεψα νύκτα εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ὃ ἀνεμος ἦτο σφοδρὸς. Τὴν 9 Ἀπριλίου ἀναχωρήσαντες ἐκεῖθεν ἐκπέσομεν εὐχερῶς, ὅτε τὴν 4 μ. μ. τὸ ἀτμόπλοιο ἐκάθισα μετὰ δύο χωρίων Κουσεῖρ καὶ μόλις κατὰ τὴν 11 ἠδυνήθημεν ἢ ἀνεκλύσομεν αὐτὸ καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐπιμενίσθημεν κατὰ τὴν δυτικὴν εὐθραν παρὰ τὸ ἀντικρὸν ὀνόματιον χωρίον. Ὁ σήμερον καθίσταται δυσχερέστερος ὁ πλοῦς τοῦ Νεῖλου ἕνεκα τῆς ἐλαττώσεως τῶν ὀδάτων. Ἡ δὲ ἀργοπορία αὕτη τοῦ διάπλου μας μετὰ στενοχωρεῖται. Σήμερον δὲ ὁ ἀήρ ἦτο σφοδρὸς καὶ ψυχρότατος· ἡμέρα κατὰ πάντα ἀντίθετος τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν.

Ἐξῆλθον εἰς τὸ ἀνωτέρω χωρίον Κουσεῖρ, μικρὸν καὶ ἔχον οἰκίας μικρὰς καὶ εὐτελεῖς, πλινθοκτίστους καὶ καλαμοσκεπαῖς. Οἱ χωρικοὶ ἠλιώτιον κριθῆν, φακὰς κλπ.

Τὴν 10 Ἀπριλίου ἀπὸ πρωῆς ἀπεπλεύσαμεν ἐκ τοῦ Κουσεῖρ καὶ μετὰ βίωρον πλοῦν τὸ ἀτμόπλοιο ἐκάθισα πάλιν. Μόλις δὲ μετὰ πολλὰς προσπάθειαι ἀνεκλυθὲν ὄφικετο εἰς Ῥόβον τὴν 8ῃ ὅθεν ἐλαβε πάλιν δημόσια χρήματα καὶ ἄθροια καὶ μετὰ τοῦτο ἀποπλεύσας ἐφίετο τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ χωρίον τῆς δυτικῆς πορείας τοῦ

ἐκ τοῦ ληθάρου. Ἐνωσθὲν δὲ τοὺς φελλάγους καὶ Κόπριος, οἵτινες εἶναι τῶν ὄντι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, διότι καὶ ὁ τύπος σώζεται ὁ αὐτός.

Κατὰ τὴν εἰς τὸ ὑπόγετον βασίλειαν περιήγησιν μου εἰς τὸ Λιβακὸν ὄρος, εἰς τὴν φελλάγων ἐφερα πρὸς πάλειν τεμάχια Μουμμίων ὡς καὶ μίαν κεφαλὴν, ἣς διατηροῦντο ἐν μέρει εἰσέτι καὶ αἱ τρίγες. Ἡ κεφαλὴ αὕτη Κύριος οἶδε πόσων ἐτῶν ἦτο. Παρατήρησον λοιπὸν τὸν τύπον καὶ τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ προσώπου καὶ ὄλλεπον μεγάλην ὁμοιότητα μετ' αὐτὸν σημερινῶν τῶν φελλάγων καὶ Κοπτῶν τῶν.

Ἐν τούτοις μόλις τὴν 5 μ. μ. ἀνεκλυθὲν τὸ ἀτμόπλοιο καὶ ᾗδην πλέομεν. Τὴν 2 Ἀπριλίου ἡ θερμότης εἶνε ὑπερβολικῆ καὶ μετὰ τινος ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς Λατῶπολιν, ὅθεν ἐλάθωμεν ἄθροια. Ἐκεῖ ἔφαγα καρπούζιον γλυκώτατον καὶ ἄρμον, ζυζίζον πλεόν τῶν 9 ὀκάθων. Ἡ νύξ ὄραται, ἀλλ' ἡ θερμότης ἀρκατῆ καὶ μεγάλη ἐπικρατεῖ νηνεμία. Ἡ στενοχωρία μου ἀπερίγραπτος· Θεὸς μου, πότε θὰ φθάσω εἰς Κάιρον! Τὴν 3 Ἀπριλίου ἐπέσομεν μετὰ δυσχερείας. Ἐν τούτοις διέβημεν ἀπὸ τοῦ Ἐρμὲν παρὰ τὴν ἀρχαίαν πόλιν Ὀρμυθιν, ἕνεκα διεμεινόμεν 2 ὥρας. Ἐκεῖθεν διήλθωμεν παρὰ τὸ Λουβὸν καὶ τὸ ἐσπέρας μετὰ πολλοῦς κόπων ἠδυνήθημεν νὰ προσορμισθῶμεν εἰς τὸ χωρίον Ναγκάτα, ἕνεκα οἱ πλείστοι κῆτοιχοι εἶναι καθολικοὶ Κόπριαι ἔχοντες καὶ Ἐκαληρίαν.

Τὴν 4 Ἀπριλίου ἵσταται τὸ ἀτμόπλοιο ἐπὶ τῶν ὀδάτων τοῦ Νεῖλου καὶ μετὰ βίωρον πλοῦν φθάνομεν εἰς Κένε (Ἰασανόπολιν), ὅπου διημερεύσαμεν. Ἡ θερμότης ἐφθασεν εἰς τὸ ἔπακρον ἐπικρατοῦσα τὴν ἕνακα τῆς ἀπομύνησις στενοχωρίαν τῆς ψυχῆς μου.

Τῆ 5 Ἀπριλίου ἐπέσομεν εὐχερέστερον ἢ τὴν προτεραίαν. Ἡ θερμότης ἦτο μεγάλη. Τὸ δὲ ἐσπέρας ἐφθάσαμεν εἰς Μένωσαν, χωρίον παρὶθων ἐπὶ χιλιάδας κατοίκων, ὧν τρεῖς χιλιάδες εἶναι Κόπριαι, οἱ δὲ λοιποὶ Φελλάγοι. Μακρόθεν ᾗδην ἐφαίνοντο ἀπόδομοι καὶ αἰσθητοὶ θράχοι καὶ εἰς τοὺς πρόποδας αὐτῶν ἐλαμπον πυρῆαι, παρὶ τὰς ὁποίας ἐκάληγον φελλάχοι μαγειρεύοντες. Ἡ σκηνὴ εἶχε τὸ ἄγιον, καὶ ἐπὶ πολλὴ δόχημα μακρόθεν καὶ παρετηρούμεν αὐτὴν. (Ὅρα τὴν εἰκόνα ἐν τεύχει 88.)

Ἡ το νύξ ὄραται προσορμισθῆμεν, ἀλλ' ἡ περιέργεια τοῦ νὰ ἴδω τὸ χωρίον δὲν μ' ἐφόβισεν ἄν καὶ ὄλιγον μακρὰν τὸ ἀτμοπλοιο. Ἀθῶν λοιπὸν συνοδοιπόρον ἢ ἕνα ὄνομακόν, ἐπορεύθημεν εἰς τὸ χωρίον, αἱ οἰκίαι τοῦ ὀποιοῦ ἦσαν πλινθοκτίσται καὶ πενυγραῖ. Ζητοῦντες δὲ τὴν ἀγορὰν καὶ διὰ σοτανοστάτων σχολῶν δρέμων πορευόμενοι εἶδομεν τὸ φῶς παντοπωλείου. Δὲν μ' ἐλάνθανε δὲ ἢ ἀναλογισθῶν ὅτι ὑπῆρχε Ἐλλην τὶς διευθυντῆς, καὶ πραγματικῶς παρατηρήσας ὑπὸ τὴν ταπεινὴν ὄψιν εἶδον Ἐλληνα, ὃν ἀνεγνώρισα ἐκ τοῦ προσώπου καὶ τὸν ἐκαληστέρισσα. Καὶ τῶν ὄντι εἶδον πραγματικῶς τὴν χαρὰν τοῦ ζωγραφισμένου ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ διὰ τὴν συνάντησιν ταύτην. Μ' ἐχαρτήσας καὶ μοι ἐσφιγῆς τὴν χεῖρα ὡς ἀδελφός. Τὸν ἠρώτησα ἂν ὑπῆρχε καὶ ἄλλος Ἐλλην. — Ὅχι, μοι εἶπε, μόνος εἶμαι.

Ἐπορευομαι νὰ εὐρη φαγητὸν διὰ νὰ δειπνήσωμεν καὶ τῆ ὄντι ἀφ' οὗ οὐ μὴ ἤτοισαεν ὀά τηγιαστὰ καὶ ἐλαίας μετ' ἐνὸν ἄλαδον ἔφαγα μετ' σπανίαν ὄρεσιν. Ἐἶνε ἀξιοπαράτηρητον τὸ ἐπιχειρηματικόν, ῥυφολινθῶν καὶ φιλοκερδῆς τῶν Ἐλλήνων. Δὲν ὑπάρχει κομπολιστῆς ἢ χωρίον εἰς δὲ μὴ ὑπάρχουσι Ἐλληνες ἔμποροι, ἔστω καὶ παντοπόλαι. Ἐκ μικρῶν δὲ καὶ ὄλιγων ἀρχόμενοι γίνονται πλουσιώτατοι καὶ μεγάλοι καὶ περὶ τοῦτο παράδειγμα τρανὴν οἱ ἔμποροι

Ἐλλήνας τῆς Αἰγύπτου, οἵτινες ἦσαν ὄλοι σχεδὸν παντοπόλαι.

Μετὰ λύπης ἀποχαρτήθημεν μετὰ τοῦ Ἐλλήνων τούτου, ὀνομαζομένου Λουζίου καὶ ὄδην γηθέντες διὰ τινος φελλάχου, ὅστις ὄλιγον ἔλλαψε νὰ μᾶς βίβη εἰς τὸν Νεῖλον ἀπολέσας τὴν ὄδον, ἔλθωμεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ὅπου ἐκοιμήθημεν τῶν ὄντι ὄπνον γλυκώτατον.

Τὴν 6 Ἀπριλίου ἀποπλεύσαντες ἐκεῖθεν ἐπιμενίσθημεν μετὰ βίωρον πλοῦν εἰς Σχάτζ, κομποπολιν, παρὶ τῆς ἀνεφερα προηγουμένης, ἕνεκα διεμεινόμεν ὄλην τὴν ἡμέραν, ἕως οὗ ὁ Διοικητῆς ἐτοιμάσῃ ἀποστολὴν δημοσίων χρημάτων εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τοῦ ἀτμοπλοιο. Ἡ θερμότης ἦτον ἀνυπόφορος καὶ ὄσημέραι καθίστατο ἀπισθητότερα. Ἐνταῦθα ἐπιλοκηνήθημεν παρὰ τοῦ ὀνομαζομένου Ἀναστασίου παντοπόλου ἐξ Ἡσιρίου νέου καλοῦ καὶ μεμορφωμένου. Οἱ κῆτοιχοι καὶ αἱ μύραι εἶνε λίαν ἐνοχλητικαί. Τὴν 7 Ἀπριλίου ἀπεπλεύσαμεν ἐνεῖθεν τὴν 6 μ. μ. τὸ ἀτμόπλοιο ἐκάθισε πρὸς τὸ ἐσπέρας πλοῦν τοῦ Ἄσιου. Ἡ ἔσθη καὶ σήμερον ὑπερβολικῆ πρὸς ἐπίμετρον δ' ἔχομεν καὶ τὸν δυσχερῆστον ἄθρον σφοδρὸν, καταμασιζόντα ἡμᾶς. Αἱ πρὸς ἀνάγκουσι τοῦ ἀτμοπλοιο καὶ ὄλην τὴν νύκτα γενόμενα προσπάθειαι πᾶσαι ἀπέθωρον μάταιαι. Καὶ τὴν 8 Ἀπριλίου ἐφαίνοντο καθίσταται εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Ἡ μελαγχολία μου εἶνε ἀπερίγραπτος διὰ τὴν ἀργοπορίαν ταύτην τοῦ πλοῦ μας.

Ὁ καιρὸς σήμερον εἶνε δυσχερῆστος καὶ ἡ θερμότης ἐπικρατεῖ. Ὁ ἥλιος εἶνε ἐνδευόμενος λεπτὸν τὸ μαῦρον τρίχαπτον· κἄλλου ὄρους. Ἄφ' οὗ δὲ εἰς μάτην ἀπροσάβησαν νὰ ἀνεκλύσωσι τὸ πλοῖον ἡναγκάσθησαν ἐπὶ τέλους νὰ ζητήσωσι καὶ τὴν βοήθειαν τῶν κατοίκων τῶν πλησιουσῶν χωρίων. Ἐκατοντάδες φελλάχοι πεσόντων εἰς τὸν ποταμὸν ὡς κροκιδεῖλοι δι' ὄψιν ἡμερῶν καὶ ῥάχων ἠδυνήθησαν ἢ ἀπαλλάξωσι τοῦ θορβόρου, καὶ οὕτως ἀποπλεύσαντες τὴν 3 μ. μ. καταπλεύσαμεν εἰς Σιούτ, τὴν πάλαι Λυκόπολιν, παρὶ τῆς ἐγένετο λόγος, ἀπέθωρον ἡμῶν ὄραν τῆς εὐχῆς τοῦ Νεῖλου.

Ἐπὶ τῆς εὐχῆς ὑπάρχον ὄλιγα οἰκοδομαὶ κομποφαί. Κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς πόλεως ὑπάρχει πλινθίνος γέφυρα ὡς καὶ κομποφαί τινες οἰκοδομαί. Ἡ ἀγορὰ εἶνε καλλίτερα τῶν ἄλλων τῆς ἄνω Αἰγύπτου.

Ἄνωθας εἰς τὴν πόλιν εὐρον ἕνα Ζακύνθιον, ἔχοντα τρία παντοπολεῖα, ὀνόματι Νικόλαον Γιακουμῖλον. Μὲ περιποιηθῆ ἀδελφικῶς καὶ συνεδειπνήσαμεν μετ' αὐτοῦ. Ἐπέστρεψα νύκτα εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ὃ ἀνεμος ἦτο σφοδρὸς. Τὴν 9 Ἀπριλίου ἀναχωρήσαντες ἐκεῖθεν ἐκπέσομεν εὐχερῶς, ὅτε τὴν 4 μ. μ. τὸ ἀτμόπλοιο ἐκάθισα μετὰ δύο χωρίων Κουσεῖρ καὶ μόλις κατὰ τὴν 11 ἠδυνήθημεν ἢ ἀνεκλύσομεν αὐτὸ καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐπιμενίσθημεν κατὰ τὴν δυτικὴν εὐθραν παρὰ τὸ ἀντικρὸν ὀνόματιον χωρίον. Ὁ σήμερον καθίσταται δυσχερέστερος ὁ πλοῦς τοῦ Νεῖλου ἕνεκα τῆς ἐλαττώσεως τῶν ὀδάτων. Ἡ δὲ ἀργοπορία αὕτη τοῦ διάπλου μας μετὰ στενοχωρεῖται. Σήμερον δὲ ὁ ἀήρ ἦτο σφοδρὸς καὶ ψυχρότατος· ἡμέρα κατὰ πάντα ἀντίθετος τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν.

Ἐξῆλθον εἰς τὸ ἀνωτέρω χωρίον Κουσεῖρ, μικρὸν καὶ ἔχον οἰκίας μικρὰς καὶ εὐτελεῖς, πλινθοκτίστους καὶ καλαμοσκεπαῖς. Οἱ χωρικοὶ ἠλιώτιον κριθῆν, φακὰς κλπ.

Τὴν 10 Ἀπριλίου ἀπὸ πρωῆς ἀπεπλεύσαμεν ἐκ τοῦ Κουσεῖρ καὶ μετὰ βίωρον πλοῦν τὸ ἀτμόπλοιο ἐκάθισα πάλιν. Μόλις δὲ μετὰ πολλὰς προσπάθειαι ἀνεκλυθὲν ὄφικετο εἰς Ῥόβον τὴν 8ῃ ὅθεν ἐλαβε πάλιν δημόσια χρήματα καὶ ἄθροια καὶ μετὰ τοῦτο ἀποπλεύσας ἐφίετο τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ χωρίον τῆς δυτικῆς πορείας τοῦ

Νεῖλου ὀνόματι Κάριμ ἔπου ἐμείναμεν ὄλην τὴν νύκτα. Ὁ καιρὸς σήμερον ἦτο δροσερὸς καὶ ὁ ἀνεμος ἐπίσης σφοδρὸς. Ὅσον ἐπιλοκηνήσασιν πρὸς τὸ Κάιρον ἔσσαν ὁ καιρὸς ἐγένετο ψυχρότατος. Ἐνεκα τῆς δυσχερείας τοῦ πλοῦ κατὰ τὴνκατάβασιν μας τὸ ταξίδιον τοῦτο κατήτησον ἐνοχλητικὸν καὶ ἴδιον οἱ πόνοι τῶν φελλάχων μου. Φθάσας δὲ εἰς Ἀλεξάνδρειαν μόλις κατάρθωσα νὰ ἰσθῶ τῆς προσβολῆσός με ὄφθαλμίας, τοῦ ἔ' ἔπαρ καὶ με ἠνάγκασε νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ μέχρι Σουδᾶν τὸ ταξίδιον μου, ὡς διανοοῦμην.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τῆς ΑἰΔΙΜΙΝΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ.

Ἐστ' ἕνα ἐκπαιτώσα Μῆνα, τὸν ὄνατό σου· Πρῶτα μὲ ὑπέστρεψα Τὸν γλυκὸν τὸν δασυμά μου.

Ὀρφάνη, πόνο δύναστος Ἄν φέγγει ἀπ' ἔρῃνα· Ἐἶνε σκληρῆς, παντοεινῆς Ὁ χωριεὺς ἀπὸ ἔσθνα.

Ἄ τῶρος σου εἶνε ἐνέσπασος Μοῦ μῆναι εἰς τὴν καρδίαν μου· Ποῦ ἔλαμα, ἐκείνη ἡ γῆ Νὰ γείνη ἡ συντροφιά μου.

Ἐστ' ἰσθῆ καὶ ἐγὼ ἢ ἀναπαύσθω, Στὰ χιῶματα τὰ ἕτα· Τὸ μέρος μου εἶνε ἢ ἀρῆ ἀπὸ ἄχου ἡσυχία.

Κάθε ἄλλη γῆ ἀπρόσδεκτη Τὸν ἔχον ὄλα σκεπάζη· Ἢ θὰ ἦναι ἀπρόσδεκτη Τὸν τόπον δὲν θὰ μοιᾶζη.

Ὅσοι ἔχουσι ἐκοπὴ Στὰ ἕνα νὰ ταφῶσι, Ἄς ἔχουσι μὲ τὸ νοῦ, Καὶ ἄς μὴ ἠμῶσι.

Ὅτι μακρὰν ἐπρόσκειται Καὶ ἔσθνας ἠεροσσοῦνται, Νεκροὶ καὶ τὴν ἐνθῆνοι Τῶν φίλων τὸν στεροῦνται.

Νὰ εὐχῆς καὶ τὸ χῶμα σου Ἀπὸ τὸ σὲ σκεπάζη· Τὸ γῆμα τῆς πατρίδος σου Ἀπὸ τὸ ἔνα ἀναπαύση.

Θὰ εὐχῆς εὐκατέστερα Πρὸς τ' ἄνω ἢ ἀνεῖς — Ἀπὸ τὰ ἕνα ὄσοκα Τὸν ἔρῃμα θὲ νὰ βρῆς.

Σ. Τυπῆδος Φορέστης.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ.

Ἐνα δένδρον φέτρως κοντὰ ὄ ποταμῶν· Μεγάλου ἐλε χαρῆ, γέμει ἀπὸ ἄροσθλια, Μὲ τὰ κλαδιά του τρυφερὰ πῆγαιε τὸ πούλαει Καὶ τραγουδοῦσε ζηλεύτῃ τὴν κάθε μὰ ἀγῶσθλια.

Μεγάλου καὶ λέγαιε ὄ κλάσος· αἱ χαρὰ του! Χαρὰ σὲ ἄραιε τὸ δένδρον φέτρων καὶ τὸ βρακάνου. Ὅσοι τὸ βλάσαν ἔφθαιον ὄλοι τὴν ἐμορφίαν του, Τ' ἀνῆη του κῆλον, τὸν νερὸ τὰ βῆσαν μὴ μαρῶνται.

Μέρας πολλὰς περνοῦσαν, περῆσαν ἐκεῖνο Ἐφῆλον, λὲς ἔσθν ὄραν καὶ ἦλελε νὰ φθῆση, Νὰ μεγαλώσῃ, νὰ ἀνῆη στὸν ἴσιον του τὸ κῆλον, Τὸ βῆδο, τὸ τραντάφυλλο, ποῦ ἦλελε σκεπᾶσαι.

Ἐλέγαιε... ὄμαζῶσαν... μὰ τὸ δένδρον ποῦ εἰς τὰρα Ἐφῆλανε ἔπρῆσαν, γέμει ἀπὸ ἀροσθλια, Νὰ κτρινέζη ἀρχιζε ὄρα ἀπὸ τὴν ὄρα Κ' ἔγαιε τὰ λουλοῦθαι του, τὴν πρώτην ἐμορφῆδα.

Τὴ νῆσθη, ἐφῆλανε σκῆθνος, ὄτα καλὰ του Καθῶμενα; Τ' ἔπασε; ὄ τὸν ὄνον καὶ πασῶμενο. Πᾶ ἰδέε, ὁ ἄλλος ἔλαγε, πὸς γέρον τὰ κῆλον του, Ἄς τῶχον τὸ κακίμορο μὲ βῆση φορτωμένο!

Ἄχ! ἔτσι τοῦταν γραφῆ, τοῦ σῶθῃκα ἢ ἔμῃραι, Ἐφῆλανε κατὰ γραφῆ ποῦ ἔτσι σκεπᾶσθαι Νὰ λῆνε ἔταν ὄφθαιον ἢ ὄφθαιον καὶ πατῆρας — Περνοῦν καὶ ἄλλοι, τὸ θωροῦν, λῆν κῆμα καὶ ἀροσθλια.

Μὰ τὸ δένδρον ποῦ φέτρως ὄτῃ βῆσα, μαρῶμενο, Σχεθῆσαι ἴσο τὴ κορφή καὶ ἔσθῃραι καὶ λῆει· Ἢ ἔμῃραι δὲ μου σῶθῃκα, δὲ μ' ἔχον ματωμένο — Κ' ἢ ἄρα ἡ φιλενάδα του τὰ λόγια μετακῆσαι —

Ἢ ἔμῃραι δὲ μου σῶθῃκα, σκεπᾶσαι τὴν καρδίαν μου Μοῦ βῆσαι, ἀδέρῃ μου, καὶ ἔταν ἀνθῆρονο Μὲ βῆσαι καὶ λέγαιε ὄλοι σας, ἀπ' ἡμῆρα μου! Ποῦ ἔλοι μὲ φωνάζαιε δένδρον ἐκῆμενο.

Ἄν ἡμῶνα, δὲν ἡμῶνα, εὐτυχημένο, φίλοι, Πᾶσι σκεπᾶσαι μούτῃραι τὰ ὄλιγα σῶθῃκα μου, Μοῦ ἔγραιε τὸν ἴσιον του τὸ βῆμα μου τὸ φέλι, Μοῦ βῆσαιε σῶθῃκα, σῶθῃκα, τὸ ἔρῃμα τὴν ὄρατῃ μου.

Καὶ ἔβῃσε ὁ λόγος μου, καὶ ἔσθῃ ἡ σῶθῃ μου Καὶ πέφαι εἰς τὴν βῆσα μου! Ἄχ! ἀνθρώπο κακίμορο! Πᾶσους θωροῦσε τ' ἔχουσι ἀπὸ τὸ βῆμα μου τὸ φέλι, Κ' εἶν' ἀπὸ μῆσα ὄτῃν καρδίαν οἱ πῶ δασυμαζῶσαι!

Ἄχ! πᾶσους, πᾶσους, ἀν' ἢ ἔμῃ σκεπᾶσαι ἀρῶναι, Ἢ ἔσθῃ κῆρα, τριεῖ τὴν καρδίαν τὸν τῆρα τοῦ ἀνῆρη Καὶ πῆρα τὴν ὄφθαιον του ὄτσι! Πᾶσῃ φτεροῦνῆσαι, Πᾶσ' ὁ καιρὸς, ἢ πῆρα τῶν, τὸ δῆρομο τῶν πῆγαιε! Ἐν Πειραιεῖ.

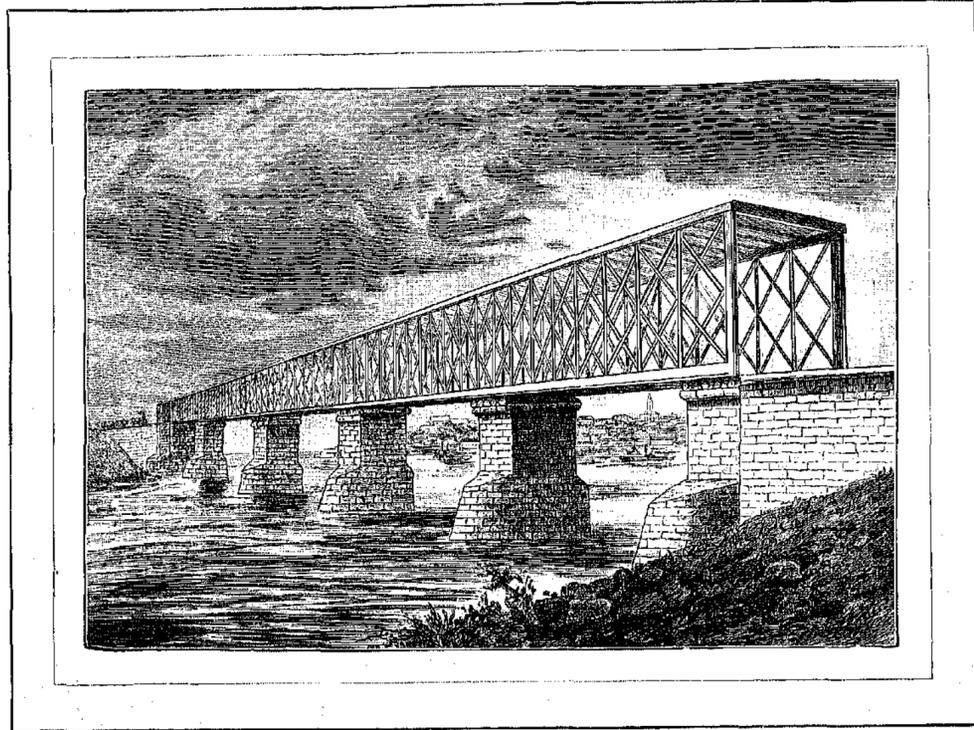
Πέτρος Κ. Ἀποστολῆθς.

ΟΙ ΣΕΡΒΙΚΟΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ.

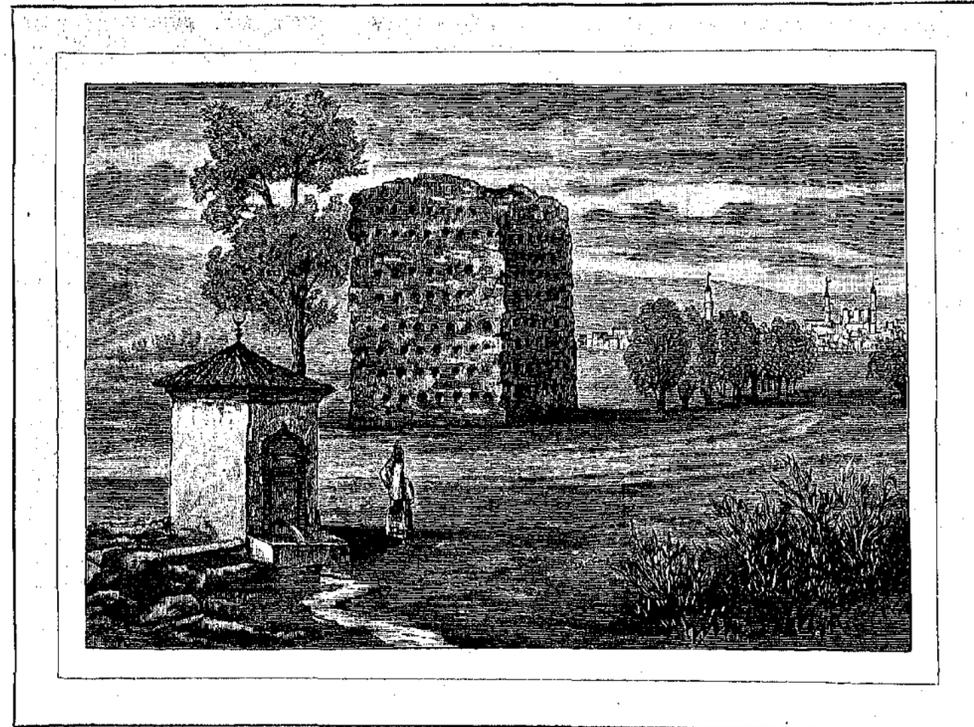
ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΒΕΛΓΡΑΔΙΟΝ — ΝΙΣΗ.

(Μετὰ δύο εἰκόνας, ὄρα σελ. 280.)

ΠΡΟ τινος ἐτελεύτησαν μετ' ἐκτάκτου ἐπισημότητος καὶ ἐγκλίνας τῆς ἀπὸ Βελγρᾶδιου εἰς Νίσην σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, τοῦ τμήματος τούτου τῶν σερβικῶν σιδηροδρομῶν, οἵτινες μετὰ τὴν ἀνατολικῆς Εὐρώπης. Τὸ τμήμα τοῦτο ἔχει μήκος 244 χιλιομέτρων, καὶ ἡ δαπάνη αὐτοῦ ἀνήλθεν εἰς 90 ἑκατομμύρια φράγκων. Ἡ γραμμὴ αὕτη ὀ μόνον ὑπὸ τεχνικῆν ἐπιτροπὴν ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἱστορικῆν μεγάλως κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον· διὰ καὶ ἐν ἄλλοις ὄλομοι ἀναφέρει τὰς κυριώτερας τοποθεσίας, ἕς ἡ ἀτμάμακα διατρέχει. Καὶ εὐθὺς ὁ πρῶτος ᾗδην σταθμὸς παρὰ τὸ

ΓΕΦΥΡΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΑΒΑ ΠΟΤΑΜΟΥ.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΚΡΑΝΙΩΝ.

Ο ΡΟΥΒΕΝΣ
ἐν μέσω τῆς οἰκογενείας του.

Ο ΡΟΥΒΕΝΣ

ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 281.)

Επατος των ζωγράφων του Βασιλείου, και εις τὸν ἐργαστήριον καλλιτεχνῶν τοῦ κόσμου ἔλου, ὁ Πέτρος Παύλος Ρουβένς, ἐγεννήθη περὶ τὸ τέλος τῆς ἑκατονταετηρίδος ἐκείνης, ἐν ἀρχῇ τῆς ὁποίας ἐγεννήθησαν ὁ Ραφαήλ καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος. Ὁ Ρουβένς κατήγετο ἐκ οικογενείας εὐγενούς, καὶ ὁ πατήρ του, ἀνὴρ λόγιος, ἦτο γερουσιαστής. Ἐκ παιδείας ἠλίκιος ὁ Ρουβένς ἠδύνατο κλίειν ἀκαταμάχτην πρὸς τὴν ζωγραφικὴν, καὶ νεώτατος ἐπέζησεν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ διασημοῦ Βάν Ὀρντ, εἰτα δὲ εἰς ἑτέραν σχολὴν τὴν τοῦ Ὁμίανος Βενίου· ἅμα ἔμαθε ἐνθάδε ὅτι οἱ διδασκαλοὶ οὐδὲν ἠδύνατο πλέον νεώτερον τὸν διδάξαι, ἀπῆλθε εἰς τὴν Ἰταλίαν, πρὸς τὴν χώραν τῶν θεῶν. Νέος, εὐδαίης, μὲ τὴν πυκνὴν ἐξανθή του ἀνήλκεν καὶ μὲ τὸν ὑπερήφανον μυστικὰ τὸ ἀφηνεῖται εἰς τὴν ἀλλήν τοῦ δοῦκος τῆς Μαντοῦης, ὅστις τὸ ἀποπέμει τὸν τίτλον τοῦ ἱππότη καὶ τὸν ἀποστέλλει ὡς πρεσβευτὴν μετὰ δώρων πλουσίων πρὸς τὸν βασιλεῖα τῆς Ἰσπανίας Φιλίππου τὸν Γ'. Ὁ Ρουβένς ἐπέλεξε τὴν ἀναπτέθειαν αὐτῆ ἀποσταλῆν ὡς ἐμβριθὴ καὶ ἐπιδέξιος διπλωμάτης, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐπέδωκεν εἰς διαφόρους πόλεις εἰς τὴν μελέτην τῶν διασημοτέρων καλλιτεχνῶν· ἀγεδὸν ἐν ἐκάστῃ πόλει ἀφίει ἐν τῶν ἀθανάτων ἔργων του. Ἐν μέσῳ τῶν μαλετῶν του τούτων μαθηθεὶς ἐν τῇ μητρὶ του ἀσθενεὶ θανάτῳ καὶ ἐγκαταλείπει τὰ πάντα ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατριδα του· ἀλλὰ φθάσει ἄρτι ἡ μητέρα του εἶχεν ἤδη ἀποθάνει. Ὁ τοποτηρητὴς τῆς Φλάνδρας, ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβέρτος καὶ ὁ σφόδρος τοῦ Ἰσαβέλλας, μαλόντες τὴν φέρειν τοῦ διασημοῦ ζωγράφου, παρεκλίθησαν αὐτὸν τὸν μετὰ ἐν τῇ πατριδι. Ὁ Ρουβένς ἐνέδωκεν εἰς τὰς προτροπὰς τῶν ἡγεμόνων καὶ ἀγοράσας οἰκίαν ἐν Ἀμβέρσῃ καὶ νομοθετοῦς τὴν Ἰσαβέλλαν Βράνη ἀπεφάσισε νὰ μένη. Ἐκείσε ἤρχισεν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τῶν μεγάλων ἔργων του· ἐκλήθηται, μυσταίως, ἀνάκτορα, μοναί, ἡγεμόνας καὶ ἰδιώται — πάντες ἀπευθύνοντα πρὸς αὐτὸν καὶ ζητοῦντα παρ' αὐτοῦ εἰκόνας. Ὁ Ρουβένς ἔλας τὰς παραγγελλίας δάχτυλα, ἔλας ἐκτελετὴ ὡς ἰδία μαγικὴ ῥόδιον ἀποπερατοῦνται αἱ εἰκόνας, διότι ἔχει τὴν παραγωγικὴν δύναμιν τῆς μεγαλοφυίας. Οἱ βασιλεῖς δὲν τὸν διατάσσουσιν, ἀλλὰ τὸν παρακαλοῦσιν. Τῇ προσλήξει τῆς μητρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου τοῦ II', μεταβαίνει εἰς Παριεῖους, λαμβάνει παρὰ τῆς βασιλοῦσος τὰς ἀπαιτούμενας δατάνας, ἐπανέρχεται εἰς Ἀμβέρσῃ, καὶ ἀδιστάτως, ἄνευ ἀναβολῆς, ἄνευ διακοπῆς, ἀρχίζει τὴν θαυμασίαν σειράν τῶν πινάκων τῶν περιλαμβανόντων τὸν θλον ἐλλόκληρον τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων καὶ ἀποτελοῦντων, ὅπως εἶπεν, τὰ εἰκοσιτέσσαρα ἔμακα τῆς ἱστορίας τῆς. Ἀπὸ τοῦδε δὲν εἰσέρει τίνος παραγγελλίαν νὰ ἐκτελέσῃ πρῶτον· ἡ Ἀγγλία τὸν ζητεῖ, ἡ Ἰσπανία τὸν προσκαλεῖ, ἡ Ἰταλία τὸν περιμένει. Ὅστε ὑποσχέσας ὅτε χάματα ἔσχοῦσι νὰ τὸν ἐλκύσῃ, διότι ἀπολαμβάνει 200 ἑλληνοδικὰ φλωρίνια καὶ ἑκάστην! Πρὸς αὐτὴ τῇ προτεινόντῃ τὰς δάχτυλα, καὶ διερχεται διὰ ταχυδρομικῆς ἀμάξης τὰς χώρας, καὶ ἐν ἐκείστῃ σχεδὸν ταχυδρομικῇ σταθμῇ ἀφίει μίαν του εἰκόνα. Ἐκτα δὲ ἐπανέρχεται εἰς τὴν πατριδα του. Ἀποθανούσης τῆς πρώτης συζύγου νομφεῖται τὴν Ἐλένην Φόρμαν, διακομῆται τὸ παρεκλήσιον, ἐν ᾧ παρεκλήσιον αὐτῆ ὁ τάφος

καὶ ἀποθνήσκει πλήρης ἡμερῶν καὶ δόξης, ἰδὼν (πρᾶγμα σπανιώτατον!) τὴν ἀποθνήσκον. Σήμερον ἡ πόλις Ἀμβέρσῃ κοσμεῖται διὰ μεγάλου πρεποῦ ἀνδράντας τοῦ εἰκόνας αὐτῆς τέκνου. Ἐν τῇ παρατεταμένῃ εἰκόνι παρίσταται ὁ μέγας ζωγράφος ἐν τῇ κύκλῳ τῆς οικογενείας του. Ὅλα τὰ πρόσωπα μετεδύθησαν πιστότητα κατὰ τὰς σωζόμενας ἐν τοῖς διαφόροις μουσαείοις εἰκόνας καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν μελῶν τῆς οικογενείας του. Ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα καὶ δύο ἀνέκδοτα ἐκ τοῦ θλου τοῦ Ρουβένς, ἀνέκδοτα ἄλλοιον γνωστά. Ὁ Ρουβένς ἠτοίμασε τὸ δευτέρον ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἰταλίαν, ὅτε, ὡς εἶπομεν, προσηρῆ τοῦ τοποτηρητοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀλβέρτου ἔμειναν ἐν τῇ πατριδι του. Παρὰ τὴν εἰκόνα του, ἦν ἠγέρσασεν, ἠθέλησεν νὰ κτίσῃ τὸ ἔργαστήριον του, οὐ τὰ θεμέλια ἔθεσαν ἐν τῇ κήπῳ του ὅστις συνωρέετο ὑπὸ τοῦ κήπου τῆς Ἐταιρίας τῶν Ὀπλοποιῶν· ἀλλ' εἶπε διότι τὸ ἔργαστήριον οὐκ ἔδωκεν εἶτε καὶ ἔσκεν ἰστορησίας τοῦ ζωγράφου, τὰ θεμέλια ταῦτα ἐξήλθον ἄλλοιον τοῦ διαγεγραμμένου ὀριου ἐπὶ τοῦ κτήματος τῶν γειτόνων του. Ὅστις παρεπένθησαν διὰ τοῦτο εἰς τὸν ζωγράφου· ὁ ζωγράφος τοῦ ἔστειλεν ἄλλοιον εἰς τὸν... καὶ ὡς ἐκ τούτου προήλθε δίκη, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι τὰ διήρκει ἐπὶ πολὺ. Ὁ δήμαρχος τῆς Ἀμβέρσῃς Ραχόλ, ὅστις ἦτο καὶ πρόεδρος τῆς Ἐταιρίας τῶν Ὀπλοποιῶν καὶ φίλος τοῦ Ρουβένς, ἐμσοδόθησεν εἰς τὴν διαφοράν καὶ ἐπέτοξε τὸν ἐξῆς συμβιβασμόν· ἡ Ἐταιρία νὰ παραχωρήσῃ τῇ Ρουβένς τὸν ἐπίδικον γᾶρον, ὁ δὲ Ρουβένς νὰ δωρήσῃ εἰς τὴν Ἐταιρίαν μίαν εἰκόνα του διὰ τὸ ἐν τῇ μητροπολιτικῇ Ναυφ τῆς Ἀμβέρσῃς παρεκλήσιον αὐτῆς. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ μετὰ διπτύχων ἔσπερε νὰ παριστᾷ τὸν Ἅγιον Χριστοφόρου, ὅστις μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς χρωστικῆς ἦτο ἄλλὰ καὶ ἑσθὴς γνώστης τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, μὴ ἐδύρασκον ἐν τῇ βίῳ τοῦ ἁγίου Χριστοφόρου ἐπεισοδίων ἄξιον ἀπεικονίσσας, ἐσασθήθη ἄπλως εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς ἐλληνικῆς λέξεως Χριστοφόρος (ὁ φέρων τὸν Χριστόν), καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἐκτελετὴ τὸς ἔρους τοῦ συμβιβασμοῦ, γράφω εἰκόνα παριστάσαν τὴν Κατάθεσιν ἀπὸ τοῦ Σαυροῦ, ἥτις εἶναι ἐν τῶν ἀριστοτεχνικῶν του.

Τὸ ἀριστέρον ἄπτεχον παρίστα τὴν Παναγίαν καὶ τὸ δεξιὸν τὸν Συμεῶνα, κρατοῦντα τὸ θρόνον. Ἰσοῦν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἀποπερατοῦσας τὴν εἰκόνα ὁ ζωγράφος τὴν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἐταιρίαν, βέβαιος ὅτι ἦτο ἔλας εὐαρεστήσει. Ἀλλὰ πῶσον ἠκατέτο! Οἱ ὀπλοποιοί, μὴ ἐνοῦντες τὰ ἐλληνικά, καὶ μὴ ἐλιπόντες τὸν προστατῆν αὐτῶν ἄγιον οὔτε ἐν τῇ πινάκι οὔτε ἐπὶ τῶν διπτύχων, ἠνέβησαν τὰ δεχθῶσι τὴν εἰκόνα, ὑπολαβόντες αὐτὴν ὡς εἰκόνα παλαιᾶν, ἦν ὁ καλλιτέχνης ἦθελε νὰ τοῖς ἐπιβάλλῃ ὡς νέαν — καὶ ἤρξαντο πάλιν τὰς περὶ τοῦ καταπατηθέντος ἐδάφους ἀπαιτήσεις των. Τοῦτο ἦτο λίαν δυσάρεστον διὰ τὸν Ρουβένς, ὅστις εἶχεν ἤδη ἐγκαθιδρυθῆν ἐν τῇ εὐαίρῃ καὶ εὐρυχώρῳ ἔργαστασίῳ του. Τὴν ἐπιτοῦσα ὁ ἀγροῦς δήμαρχος, ὁ κατορθώσας τὸν πρῶτον συμβιβασμόν, μετέβη πάλιν πρὸς τὸν φίλον του ζωγράφου, ὅστις ἐμειβόσῃ ἐκ νέου τὰ πράγματα· ἀλλ' ἤδη ὁ συμβιβασμὸς καθίστατο δυσκολώτερος διότι μεγάλη ἐπεκράτει ἀμοφρότερον ἐξᾶψις. Τρὶς καὶ τετρακίς ὁ συμβιβαστικὸς δήμαρχος μετέβη ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ ζωγράφου πρὸς τὸ κατᾶστημα τῆς Ἐταιρίας, καὶ τέλος ἤθελε καὶ ἀνήγειρεν εἰς τὸν Ρουβένς πλήρη χαρὰς ὅτι οἱ ὀπλοποιοὶ παραποῦνται τῶν ἀειψώσων των, ἂν ὁ καλλιτέχνης ζωγραφίσῃ μετὰ τῶν πολλῶν τοῦ πίνακος προσώπων καὶ

ἕνα ἄγιον Χριστοφόρου οἰουδῆποτε μεγέθους. Ὁ Ρουβένς ἀνεπέτασε τὰ διπτύχα καὶ ἀπέδειξε τῷ δήμαρχῳ ὅτι οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη γωνία ἔμεινε διαβεσμένος ἐν τῇ πινάκι διὰ τὸν ἄγιον. Ὁ δήμαρχος ἀνεγνώρισεν μὲν τὸ ὄρθρον τῆς παρατηρήσεως, ἀλλὰ κλεισὰς τὰ διπτύχα πάλιν, ἔδειξε τῷ ζωγράφῳ ὅτι ταῦτα ἦσαν ἔξωθεν ὅπως κατὰ. Τότε ὁ Ρουβένς λαθὼν μοιλοδοκόνδουλον ἐξωγράφισεν ἀνώπιον τοῦ δήμαρχου τὸν γιγάντιον ἄγιον Χριστοφόρου, ὅστις ἐμφανίζεται ἤμην ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων διπτύχων. Ὁ δήμαρχος ἔσπευσε ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν χαρμῶσον αἰῶσιν εἰς τοὺς ὀπλοποιοῦς, ὅστις ἀρκεσθέντες ἀδεύχησαν τὴν εἰκόνα χωρὶς νὰ ζητήσων ἐξήγησας.

Τὸ δευτέρον ἀνέκδοτον, τὸ ὅποιον σχετίζεται πρὸς τὸ προηγούμενον, εἶναι τὸ ἀκόλουθον. Κατ' ἐν χρόνον ὁ Ρουβένς ἐπέτελε τὸ ἀριστοκράτην του τοῦτο, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ δουροδοκῆσαντες τὸν ὑπερήφαν καὶ λαθόντες τὴν ἄδειαν νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὸ ἔργαστήριον τοῦ διδασκάλου καὶ εἶδον τὸν ἀριστοκράτην. Κραυγὴ ἐκλήχθησας καὶ τρόμου τῇ διεφύγε, διότι τὸν ἐνόμισεν ἦδη μακρῶν. Ὁ Πέτερος τὴν προσέβλεπε μὲ τὸ φόρον ἐκείνου τὸ γλαυκὸ καὶ σοβαρὸν σανάμα, ὅπως ἐσυνεβίβη νὰ τὴν προσδέξῃ. Ποσάκι δὲν ἐβρίκει τὴν κόρη ὑπὸ τὴν ἐπύρρην τοῦ θλίμματος τοῦτο! Ἄγρα δὲως ἦτο ὡσεὶ παρεκλειμμένη, διότι ἠγνώει ἂν ἔχῃ ἐνώπιόν της ἄγγελον προσέστην ἢ εἰρῶνα δαίμονα.

Ὁ Πέτερος ἦτο κάτωχρος. — Καὶ αὐτὸ μικρὰ μου πριγκίπισσα; τῇ εἶπε ὁ Πέτερος.

Ἡ κόρη τὸν προσέβλεψεν ἀκαταμάχητ'· οἱ ἀσφαλοὶ εἰσεῖδον μὲχρι τοῦ μυχῶ τῆς ψυχῆς τοῦ διδασκάλου τῆς. Ἐβούλησε καὶ δάκρυα ἄφωνα ἐξέρρουσαν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἀπὸ τῆς πρώτης οὐδὲν εἶχε χάσει δάκρυ, καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶχε ἀπολέσει ἀνεκιστρεπτι καὶ τὸ μετρίαιον καὶ τὰ δάκρυα.

— Ὡ! συγγνώμην μοι, εἶπε τέλος, καλῶς πτοῦσα τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν· συγγνώμην μοι, ἦμην τόσο δυστυχῆς! Ἄν σ' ἐβλεπον κρημνισμένον ἀπὸ τοῦ δένδρου τοῦτο (καὶ δέδεικναι τὰ ξηρὰ κλαδιά ἐνὸς δένδρου) καὶ ἂν σὲ ἤσπερον ἄθρον, σ' ἀπέθνησκον εὐτυχῆς· ἀλλὰ νὰ ὑπόθεσῃς ὅτι οὐ ἐβόρνεσας τὸν ναῦτην· ὦ! τοῦτο ἦτο φρικτὸν δι' ἐμέ!

Ὁ Πέτερος ἐκάρθησε πλησίον της καὶ τῇ διηγήθη τὸ διατρέψον. Τῇ εἶπεν δὲ θυσιθεῖς ἀργὰ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τὴν προηγούμενην νύκτα εἶχε καταβλήθῃ ὑπὸ τοῦ ὕπνου — ὅτι ἐξέπνυσε περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἐξήλθεν εἰς θήραν· ὅτι μὲ εὐρὸν ὅστε μικρὸν πτηνὸν ἐπέστρεψε περὶ τὰς ἑπτὰ εἰς τὴν σκηνὴν του· ὅτι πλησίον αὐτῆς συνήντησε ἕνα τῶν συνοικίων τοῦ Σμιθ, ἄνδρα, ὅστις ἤντησε τὸν ἡγάπα· ὅτι ὁ ἄνθρωπος, προσδέξων αὐτὸν ἀλλοκότως, τῇ εἶπε· Κίνδυνος μέγας σ' ἐκαπαλεῖ! Ἄκουσα τὴν οὐμοσολὴν φίλου, φρόξ τὸ ταχύτερον πρὶν ἢ σὲ ἴδῃ τις! Καὶ ἐπιμένοντος τοῦ Πέτερος νὰ μάθῃ εἰ συνέβη, ὁ φίλος τῇ διηγήθη τὰ πάντα, καὶ τῇ ἀνεπιστάθῃ ὅτι εἶται αἱ ὑποψαίαι ἦσαν κατ' αὐτοῦ. Εἰς ἐπιμέτρον τοῦ κακοῦ ὁ ἀριστοκράτης εἶχε ληρομήσει ἐν τῇ σκηνῇ τὴν μάχηράν του, πρὸς δὲ εἶχε καὶ πληγυθὴ τὴν χεῖρα, ὅστε τὸ ὑποκάμισόν του ἔσπερε κηλιδας αἵματος. Ὁ Πέτερος, γνωρίζων πῶς ἐσκέπτοντο καὶ πῶς ἐνήγγον οἱ ἄρκατοι, ἐνόησεν ὅτι ἦτο χαμένος ἅμα ἐνεφανίστο, εἰαίτι ἐγνώρισεν ὅτι εἶχεν ἐλθρὸς ἐν τῇ μικρᾷ ἀποικίᾳ τῶν χρυσοθηρῶν, ὅστις καὶ τῆς ἐλαχίστης ὡς ἐδράττοντο ἀφορμῆς ὅπως τὸν καταστρέψωσι. Τὰ πάντα συνηγγρόν κατ' αὐτοῦ, οὐδὲν δὲ ὄπερ. Παρ' τίνος νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνην; Οὐδὲν ἄλλο κατ' ἀπέμεινε μέσον ἢ ἡ φωνὴ ἀπεφάσισε λατὸν νὰ φύγῃ, νὰ ἐμφανισθῇ ἀνώπιον τοῦ δικαστοῦ τῆς

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ.

Διήγημα ἐν Αυστραλίᾳ.

(Συνέχεια.)

Ἡ ἡμεροῦντα ὕδατα προσεκύλουν τὴν πριγκίπισσαν, ἥτις στραταίσα πρὸς τὸ ὄπισθον ἐπὶ τῆς δόχτης. Ἐν ὅσῳ εὐρίσκετο ἐν τῇ σκηνῇ τῆς τῇ ἐφαίνετο πρᾶγμα εὐκόλον νὰ οὐμπαρὰσῃ τὴν ἀδελφὴν της μετ' αὐτῆς εἰς τὸν ποταμόν· ἀλλ' ἐνταῦθα, ἡ ἰδέα ν' ἀρκάσῃ τὸ ἄθρον τοῦτο σῶμα εἰς τὰς ἀγκάλας της, νὰ τὸ ἀλοαυθῇ παλαῖον κατὰ τῆς φρικτύου τοῦ θανάτου ἀνωίας, νὰ τὸ ἴδῃ φρίσσει ἐν τῇ ψυχῇ ἐκείνῃ καὶ θορβῶσαι ἔδειξε — ἡ ἰδέα αὐτὴ τὴν ἀπέτρεπεν· ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου δὲν προσεφύλατταν οὕτω τὴν

ἀδελφὴν της ἀπὸ θανάτου χιλιᾶς φρικτωθεσῶρων τοῦ θανάτου; Καὶ βρωσ "ἡ μικροῦλα" ἐτέρπετο εἰς τὸν θλον ἦτο εὐθὺμος ἀπὸ τῆς πρῶτας, ὅτε ἦροσε τὸς ἄραλους ὀφθαλμοῦς της μὲχρι τῆς ἐσπέρας ὅτε τοὺς ἔκλεισε θεθαρομένους ὑπὸ τοῦ θπνου. Καὶ αὐτῇ, ἡ ἰδέα της ἀδελφῆ, ὅτι εἶχε τὸ ἄθρον νὰ κόρη ἀποτόμως τὸ νῆμα τοῦτο τῆς εὐδαιμονίας; Ἀφ' ἐτέρου δὲ πῶς ν' ἀπέλθῃ μόνῃ τοῦ κόσμου τούτου καὶ ν' ἀφῆσῃ τὸ ἄθρον καὶ ἄσθενῆς τοῦτο πλάσμα ἐν τῇ φρικτῇ τοῦ θλου ἀγῶνι; Ὅφειλε λατὸν νὰ ζῆσῃ διὰ νὰ προστατάσῃ τὴν ἀδελφὴν της; . . . Ναί, ἂν ἦται ἀνάγκη, καὶ αὐτὴν θὰ προσφέρῃ τὴν ὕσαιν· θὰ γελῆν ἡ Πρόνοια τῆς μικρᾶς, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀφῆσῃ ἀπαίδευτον ἐνεκείσε, διότι ἐν τῇ ἀγνοίᾳ της θὰ καθίστατο εὐτυχῆς.

Τοιαῦτην λαθῶσα ἀπόφασιν ἀντίκρυζεν ἡ κόρη μετὰ θανατηφόρου δουροθυμίας τὸ μέλλον — Ἀίφνης εἶδε πρὸ τῶν ποδῶν της οἰάν· ὕψους τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸν ἀριστοκράτην. Κραυγὴ ἐκλήχθησας καὶ τρόμου τῇ διεφύγε, διότι τὸν ἐνόμισεν ἦδη μακρῶν. Ὁ Πέτερος τὴν προσέβλεπε μὲ τὸ φόρον ἐκείνου τὸ γλαυκὸ καὶ σοβαρὸν σανάμα, ὅπως ἐσυνεβίβη νὰ τὴν προσδέξῃ. Ποσάκι δὲν ἐβρίκει τὴν κόρη ὑπὸ τὴν ἐπύρρην τοῦ θλίμματος τοῦτο! Ἄγρα δὲως ἦτο ὡσεὶ παρεκλειμμένη, διότι ἠγνώει ἂν ἔχῃ ἐνώπιόν της ἄγγελον προσέστην ἢ εἰρῶνα δαίμονα.

Ὁ Πέτερος ἦτο κάτωχρος. — Καὶ αὐτὸ μικρὰ μου πριγκίπισσα; τῇ εἶπε ὁ Πέτερος.

Ἡ κόρη τὸν προσέβλεψεν ἀκαταμάχητ'· οἱ ἀσφαλοὶ εἰσεῖδον μὲχρι τοῦ μυχῶ τῆς ψυχῆς τοῦ διδασκάλου τῆς. Ἐβούλησε καὶ δάκρυα ἄφωνα ἐξέρρουσαν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἀπὸ τῆς πρώτης οὐδὲν εἶχε χάσει δάκρυ, καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶχε ἀπολέσει ἀνεκιστρεπτι καὶ τὸ μετρίαιον καὶ τὰ δάκρυα.

— Ὡ! συγγνώμην μοι, εἶπε τέλος, καλῶς πτοῦσα τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν· συγγνώμην μοι, ἦμην τόσο δυστυχῆς! Ἄν σ' ἐβλεπον κρημνισμένον ἀπὸ τοῦ δένδρου τοῦτο (καὶ δέδεικναι τὰ ξηρὰ κλαδιά ἐνὸς δένδρου) καὶ ἂν σὲ ἤσπερον ἄθρον, σ' ἀπέθνησκον εὐτυχῆς· ἀλλὰ νὰ ὑπόθεσῃς ὅτι οὐ ἐβόρνεσας τὸν ναῦτην· ὦ! τοῦτο ἦτο φρικτὸν δι' ἐμέ!

Ὁ Πέτερος ἐκάρθησε πλησίον της καὶ τῇ διηγήθη τὸ διατρέψον. Τῇ εἶπεν δὲ θυσιθεῖς ἀργὰ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τὴν προηγούμενην νύκτα εἶχε καταβλήθῃ ὑπὸ τοῦ ὕπνου — ὅτι ἐξέπνυσε περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἐξήλθεν εἰς θήραν· ὅτι μὲ εὐρὸν ὅστε μικρὸν πτηνὸν ἐπέστρεψε περὶ τὰς ἑπτὰ εἰς τὴν σκηνὴν του· ὅτι πλησίον αὐτῆς συνήντησε ἕνα τῶν συνοικίων τοῦ Σμιθ, ἄνδρα, ὅστις ἤντησε τὸν ἡγάπα· ὅτι ὁ ἄνθρωπος, προσδέξων αὐτὸν ἀλλοκότως, τῇ εἶπε· Κίνδυνος μέγας σ' ἐκαπαλεῖ! Ἄκουσα τὴν οὐμοσολὴν φίλου, φρόξ τὸ ταχύτερον πρὶν ἢ σὲ ἴδῃ τις! Καὶ ἐπιμένοντος τοῦ Πέτερος νὰ μάθῃ εἰ συνέβη, ὁ φίλος τῇ διηγήθη τὰ πάντα, καὶ τῇ ἀνεπιστάθῃ ὅτι εἶται αἱ ὑποψαίαι ἦσαν κατ' αὐτοῦ. Εἰς ἐπιμέτρον τοῦ κακοῦ ὁ ἀριστοκράτης εἶχε ληρομήσει ἐν τῇ σκηνῇ τὴν μάχηράν του, πρὸς δὲ εἶχε καὶ πληγυθὴ τὴν χεῖρα, ὅστε τὸ ὑποκάμισόν του ἔσπερε κηλιδας αἵματος. Ὁ Πέτερος, γνωρίζων πῶς ἐσκέπτοντο καὶ πῶς ἐνήγγον οἱ ἄρκατοι, ἐνόησεν ὅτι ἦτο χαμένος ἅμα ἐνεφανίστο, εἰαίτι ἐγνώρισεν ὅτι εἶχεν ἐλθρὸς ἐν τῇ μικρᾷ ἀποικίᾳ τῶν χρυσοθηρῶν, ὅστις καὶ τῆς ἐλαχίστης ὡς ἐδράττοντο ἀφορμῆς ὅπως τὸν καταστρέψωσι. Τὰ πάντα συνηγγρόν κατ' αὐτοῦ, οὐδὲν δὲ ὄπερ. Παρ' τίνος νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνην; Οὐδὲν ἄλλο κατ' ἀπέμεινε μέσον ἢ ἡ φωνὴ ἀπεφάσισε λατὸν νὰ φύγῃ, νὰ ἐμφανισθῇ ἀνώπιον τοῦ δικαστοῦ τῆς

πρώτης ταχούσης πόλεως, καὶ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθρότητα του συντελεῶν εἰς ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου. Τοιοῦτος ἦτο ὁ σκοπὸς της, ὅν καὶ ἐθέλησεν εἰς τὸν φίλον του. Διὰ τὴν ἔμεινε κεκομμένος ἐλην τὴν ἡμέραν πλησίον τοῦ μέρους, ὅπου τοιοῦτος φοβερός τὸν ἠπείλει κίνδυνος; — Ἦθελον, πρὶν ἀπέλθω, νὰ σοὶ εἶπω, κόρη, ὅτι πρέπει νὰ ἐργάζομαι καὶ νὰ πιστεύῃς πάντοτε εἰς τὸ καλόν· αὐτὰς τὰς δύο συμβουλάς ἤθελα ἀκόμη νὰ σοὶ εἶπω.

Ταῦτα εἰπὼν ἐξῆγγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου μικρὸν θερμίντων σάκκου, πλήρη χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων.

— Ταῦτα θὰ κρατήσῃς, εἶπε, εἰς μνήμην τῆς φιλίας μας.

Ἡ "πριγκίπισσα" διεμαρτυρήθη.

— Τότε, εἶπεν ὁ Πέτερος, θὰ τὸ κρατήσῃς χάριν ἐμοῦ· σοὶ τὸ παραίδω διὰ νὰ μοὶ τὸ φράξῃς θεοσ βου ἐπανέλθω.

Θὰ ἔχῃ εἰς παρακαταθήκην πρᾶγμα ἀνήκον εἰς αὐτόν! Μόνον εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κόρης ἀνέλαμψαν μετὰ τὴν τὸ δάκρυα, δι' ὅν ἐπληροῦντο.

— Πρέπει νὰ σ' ἀφῆσω, εἶπε τέλος ὁ Πέτερος.

Καὶ ἡ μαθήτρια ἐπέσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ διδασκάλου της. Ἐν τῇ ἀναγκασίῳ ταύτῃ τῆς κόρης πῶσα ἐεφῆραστο αἰσθημᾶτα! Ἡ ἀγάπη τῆς κόρης, ἡ ἀφοσίωσις τῆς μαθήτριας, ὁ ἀναγεννώμενος ἔρος τῆς γυναικὸς!

Ὁ Πέτερος ἀνεγώρησε διὰ τῆς νυκτός, ἡ δὲ "πριγκίπισσα" ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν της κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τῆς κατωμένης ἀδελφῆς της. Τὸ φρονίον ἦτο θερμὸ καὶ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων ἀμυδρῶς μόνον ἐφώτιζε τὴν ὁδόν. Ὡς κόρη συναισθημένη νὰ περιπλανᾶται εἰς τὰ δάση, οὐδὲνα φθάνοντο φθόν διὰ τὸν φίλον της καὶ εἶχε τὴν δευαίτητα εἰς τὴν φάση ἀσφαλῶς.

Ὁ Πέτερος ἀνεγώρησε διὰ τῆς νυκτός, ἡ δὲ "πριγκίπισσα" ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν της κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τῆς κατωμένης ἀδελφῆς της. Τὸ φρονίον ἦτο θερμὸ καὶ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων ἀμυδρῶς μόνον ἐφώτιζε τὴν ὁδόν. Ὡς κόρη συναισθημένη νὰ περιπλανᾶται εἰς τὰ δάση, οὐδὲνα φθάνοντο φθόν διὰ τὸν φίλον της καὶ εἶχε τὴν δευαίτητα εἰς τὴν φάση ἀσφαλῶς.

Ἐκείσε τὴν πρῶταν μὲ νέαν ἐπιπέδα ἡγίερατο, καὶ ἔκαστην ἐσπέραν κατακλινομένη ἔλας κατ' αὐτήν. "Θὰ ἔλθῃ αὐρίον!" Ἄλλ' αἱ ἡμέραι παρεγγρόντο καὶ ὁ ἀριστοκράτης δὲν ἐφαίνετο Βαθυμήδων οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς "πριγκίπισσας" ἀπόλεσαν τὴν ζωρητότητα των, καὶ εἰς τὰ θλίμματα αὐτῆς ἀπεικονίζετο θαθεῖα μελαγχολία.

"Νὰ ἐργάζομαι καὶ νὰ πιστεύῃς εἰς τὸ καλόν!" τῇ εἶπεν ἀναχωρῶν, καὶ ἂν καὶ τὸ δευτέρον μέρος τῆς συμβουλῆς ταύτης οὐκ ὀλίγας παρεῖχε δυσκολίας ὡς ἐκ τοῦ κύκλου, ἐν ᾧ περιεστρέφετο, ἡ κόρη ἐπροσπάθει νὰ τὴν εἰρήσῃ, γενομένην παραδειγμα ὑπομονῆς καὶ αὐταπαρησίου.

ΙΑ.

Ἐν ἡ ἱστορία τῆς ἀθροπότητος δὲν παρῆεν ἡμῖν ἕνιστε παραδείγματα δικαιοσύνης, δὲν ὅτι εἶχον τὸ θάρρος νὰ παλαίωμεν μὲχρι τέλους κατὰ τῆς κακῆς ἡμῶν τύχης. Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πτώματος τοῦ

γέροντος ναύτου, φιλονεικία ἠγέρθη μετὰ τοῦ Σμιθ καὶ τοῦ συνοικίου, καὶ ἐπέθεσε διὰ μαχαίρων ἐγένετο. Ὁ συνοικίας τὸ τέλος του, ὀμολόγησε μετ' ὀφθαλμοῦ ἀνώπιον μαρτύρων ὅτι εἶδε τὸν Σμιθ ἦτο ὁ φονεὸς τοῦ ναύτου· ὅτι εἶδε τὸν "ἀριστοκράτην" ἀπαλόντα ἀνωρὶς τῆς σκηνῆς του καὶ ὀφθαλμοῦς ἐκ τῆς ἀπουσίας του εἰσῆλθον εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐφόνευσεν τὸν κοιμώμενον γέ

— Ίσως διὰ σέ, ἀδελφὴ μου, εἶπαν ἡ νέα κόρη Ζωηρῆς, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι οὐ δόξα τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἔχεις εἰς τὸ αὐτὸ κατὰ τὸν ἴσον.

— Καὶ πῶθεν τὸ ἔμαθες; ἤρωτησεν ἡ δευτέρα ἐρωτησθεῖσα.

— Μήπως εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ μάθῃ τις; Νομίζεις ὅτι δὲν κάμω καὶ ἐγὼ τὰς παρατηρήσεις μου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν; Ἀρκεῖ νὰ σὲ παρατηρήσῃ τις ὅταν ὁ ἰατρὸς καὶ οἱ δύο τραπέζιται σὲ περιποιοῦνται καὶ ὅταν ὁ πλούσιος κτηματίας σὲ περιμένῃ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱερουργίας, καὶ ἔρχεται τὴν Κυριακὴν ἀπὸ ἀπουσασίων δέκα μιλίων ἔπιπτος μόνον καὶ μόνον ἡδὲ νὰ σὲ ἰδῇ — ἀρκεῖ, λέγω, νὰ σὲ παρατηρήσῃ τις διὰ τὴν ἐννοήσῃ πόσον βαρύνεται ἀπαίδειος εἰς τοὺς ἀνδράσι. Ἐγὼ, σὲ ἠμολογῶ, ὅτι δὲν θὰ ἤμην τόσο ἀδύνατος — ἀλλὰ σὺ, ἀδελφὴ μου, φαίνεται ὡς ἡ Παναγία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Καθολικῶν, ἔχεις ἐπὶ τῶν χειλέων σου μειδιάματα, ἀλλ' ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπεικονισμένην μελαγχολίαν. Φαίνεται ὡς νὰ εἴλεπον οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον οἱ ἄλλοι δὲν διέβουον.

Ἡ μεγαλειότης ἀδελφὴ ἐμεῖς εἰδέναι, ἀλλ' ἐν τῇ μειδιάματι τοῦτο τσαούτη ἀπετυπώθη ὁλνυς, ὥστε ἡ νεώτερη ἀδελφὴ ἤλλαξεν ἠμέσως τὸν φωνὴν καὶ τῇ εἶπεν·

— Ὡ! ἀδελφὴ μου, πραγματικῶς ἔχω ἄδικον νὰ σὲ στενοχωρῶ μετὰ τὰς ιδέας μου τὰς ἀλλοκότους. Ἄκουσε λοιπὸν νὰ σοὶ ἀναγνώσω τί λέγει ἡ ἐφημερὶς περὶ τοῦ νέου Ἀντιβασιλέως, κ. Πέτερς Τρεβήλιον — Τί φέροιον ὄνομα! Ὁ λόρδος Τρεβήλιον ἀνήκει εἰς ἀρχαίαν ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν τῆς Κορνουαλλίας. Καίτοι εὐρισκόμενος ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του εἶναι ἥδη τοποτηρητὴς τῆς φεαίας ἡμῶν ἐπαρχίας τῆς Βικτωρίας, κατέχων ἐπαξίως τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ θέσιν. Περιήλθεν ἤδη ὅλας τὰς ἀποικίας τῆς Ἀστροραλίας, καὶ ἐξήτασε τὰ πάντα, ὥστε εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίσῃ τὰ πράγματα ὅσο τὴν πρακτικὴν των ἐποχῶν καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἀξίαν των· ἰδίως δὲ ἀνδιὰφραται εἰς τὰ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως· διὸ καὶ ἀπεφάσας νὰ ἐπισηφθῇ ἐν πρῶτῳ ἐν βίᾳ τὰ ὅσα τὴν δικαιοσύνην του ἐκπαιδευτικὰ κατὰστάματα. Προσβέτομεν (χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, αἰτίνες ἰδίως ἐνδιαιφερόνται εἰς τὰ τοιαῦτα) ὅτι ὁ νέος Ἀντιβασιλεὺς εἶναι ἄγαμος, ἀλλ' οὐ, ὡς λέγεται, δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ μνηστῆ καθ' ἑλὸν τὸν θίον του τὸ παράδειγμα τοῦ Βενεδικτῶν. Ἐν τῇ συνοδείᾳ του εὐρίσκειται ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ ὑπασιτοῦ του, ὅστις εἶναι καὶ θετός τοῦ λόρδου Πέτερς. Ἡ κόρη αὕτη εἶναι λίαν εὐειδής, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀντιβασιλεὺς ἔχει ἀνάγκη νὰ ὑποδοχθῆται εἰς τὰς ἀκροάσεις, τὰς ὑποδοχὰς καὶ τὰς ἐσπερίδας του ὑπὸ εὐγενούς Κυρίας, ἔχραμεν δι' ἐλπίδος ὅτι ὁσονόπω θὰ ἴδωμεν τὴν λαίδην Τρεβήλιον ἐξασκῶσαν ἐν τῇ Διοικητηρίῳ μετὰ χάριτος εὐγενούς τὴν φιλοφειαν.

Τὸ κέρριον ὄνομα τοῦ νέου τοποτηρητοῦ ἀνεκάλεισεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς "κρηκηπίσης" τὰς ἀνανησεις τοῦ παραλθόντος. Ὁσάνκις τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπροφῆρετο ἐνδοπιὸν τῆς ἠθάνατο ἐνδόμυχον συγκίνησιν· ἡ φύχῃ τῆς ἐπέθει ἐκείνου, ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, ὡς νὰ εἶχεν ἀποχωρισθῇ αὐτοῦ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν... Καὶ θυμαί πῶσον τὰ πάντα μεταβλήθησαν ἔκτοτε! Καὶ αὐτὰ τὰ δένδρα, καὶ αὐτοὶ οἱ θράχοι, οἱ μέρτυρες τοῦ ἀποχωρισμοῦ των ἐκείνου τοῦ θλιβεροῦ, ἔλαβον εἶχον ὄψιν. Μόνον ἡ καρδία τῆς τῆς ἔμεινε ἀκόμη πιστή.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Η ΕΞΟΥΡΓΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ ΕΝ ΒΡΑΣΙΛΙΑ.

Ἐν τῇ 1729 ἐπιληροφρήθῃ ἡ Πορτογαλικὴ κυβέρνησις ὅτι τοχοδοκῶνται εἰναι εἶχον ἀνεύροι ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ῥυαεὶ τῆς ἐπαρχίας Διαμαντίνης ἐν Βρασιλία πλουσίους ἀδάμαντας. Οἱ ἀνθρώποι οὗτοι ἦσαν χρυσοθήρηαι, εὐθύντες κατὰ τὴν γῆν εἰς τὰς ὀλίγων ἐτι γνωστὰς ἐκεῖνας χώρας. Ἡ κυβέρνησις τῆς Πορτογαλλίας ἀμέσως ἐοκέρθη νὰ ἐκασφελθῇ τὸ γεγονόςτος τοῦτου, καὶ ἐξέδωκε ψήφισμα, δι' οὗ δὲν ἐπετρέπετο ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Διαμαντίνῃ ἄλλη ἐξέροϋε· ἡ ἢ τοῦ ἀδάμαντος, ἐπέδωκε δὲ καὶ φέρον ἐκ φράγκων 28 δι' ἑκατόν ὀρτάκην. Ἐν εἶτι 1734 ὁ φόρος οὗτος ἀνεβιάθη εἰς 224 φράγκα κατὰ ἄνθρωπον. Ἀπὸ τοῦ 1734 μέχρι τοῦ 1738 ἀνεστάλη πᾶσα ἐξέροϋε, ὅπως ληφθῇ ἀπέφασας ἐξασφελίζουσα καλλίτερον τὰ συμφέροντα τοῦ δημοσίου, καὶ τέλος τῇ 1739 ἤρξατο ἡ ἐκμισθωσις τῶν ἀδαμαντοφόρων χωρῶν εἰς ἐργολάβους, ὑποχρεομένους νὰ πληρώνωσιν ἔν ἡρημαένον ποσὸν κατ' ἔτος καὶ νὰ ἐνασχολῶσιν ἠρισκόμενον ἐργατῶν ἀριθμὸν. Ἡ τελευταία τοιοῦτου εἶδους ἐκμισθωσις ἐγένετο τῇ 1772, ὅτε ἡ πορτογαλικὴ Κυβέρνησις ἀνέλεσεν ἡ ἰδία τὴν ἐξέροϋε τῶν ἀδαμάντων καὶ ἀνέθεσε ταύτην εἰς ἰδιαιτέρην διοίκησιν, ὑποκαμένην τῇ κεντρικῇ τῆς Λισαβῶνος ταμείῳ. Τὸ ὄστημα τοῦτο διατηρήθη μέχρι τοῦ ἔτους 1845, δηλ. μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ Βρασιλία ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τῆς πορτογαλικῆς κυριαρχίας. Ἐκτοτε καὶ τὰ μεταλλεῖα τῶν ἀδαμάντων ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν γενικὸν περὶ μεταλλεῖων νόμον καὶ παρεχωρήθησαν εἰς ἐταιρίας μεταλλευτικὰς. Ὅτι ἰδίως πολλὰ παρῆγε τῇ κυβερνήσει πράγματα ἦτο τὸ λαθρεμπόριον, τὸ ὅποιον ἐπὶ ἀντικείμενον τῶσιν μικροῦ καὶ πολυτιμοῦ ἐνεργῆτο μετὰ μεγάλης ἀδοκίας· διὸ καὶ οἱ πρᾶτοι νόμοι, οἱ ψηφισθέντες πρὸς περιστολήν τοῦ λαθρεμπορίου τῶν ἀδαμάντων ἦσαν πρῶτοι βρασιλιανῶν.

Περὶ τῶν πρὸ τοῦ 1772 ἐξορυζθέντων ἀδαμάντων ἐλλείπουσιν ἐντελῶς αἱ πληροφορίες· ἀπὸ τοῦ 1772 μέχρι τοῦ 1845 αὕτη παρήγαγε 260,370 γραμμάρια, ἦτοι 1,360,000 καράτια. Εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν συμπεριλαμβάνονται, ὡς εἰκόσ, οἱ λαθρεμπορικῶς ἐξορυζθέντες ἀδάμαντες, οἵτινες ἀναμφιβόλως ἀνήρχοντο εἰς μέγα ποσόν, ἀφ' οὗ μάλιστα κατὰ τὰ τελευταία ἔτη τῆς πορτογαλικῆς ἐξουσίας ἡ ἐπιθελφίς ἐχυλαρωθῆ ὀδοιποδῶς. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἡ ἐξέροϋε ἐγένετο ἐκ μέρους τῶν λαθόντων τὰς παραχωρήσεις τῶν ἀδαμαντοφόρων ἐκτάσεων. Ὁ προσωδιορισμὸς τοῦ ἐξορυζόμενου ποσοῦ καθίσταται σχεδὸν ἀδύνατος· τὸ βέβαιον θυμαί εἶναι ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἀδαμάντων τοῦ Ἀκρωτηρίου (Cape) μεγάλως περιέστειλε τὰς ἐργασίας ἐν Βρασιλία, ἂν καὶ ὁ βρασιλιανὸς ἀδάμας ἦναι καὶ καθαρῶτερος καὶ ὡς ἐν τοῦτο πολυτιμότερος. Ἡ ἐν Βρασιλία ἐξέροϋε ὑπέστη τραῦμα σπουδαῖον, ὡς ἀποδεικνύουσιν οἱ στατιστικαὶ πίνακες. Ἐν ᾧ ἐν τοῖς πρὸ τοῦ 1870 ἔτεσιν ἡ παραγωγή ἀνήρχετο εἰς τριαχιλίαις δι' ἑτάβας (ἦτοι 52,000 καράτια) ἤδη δὲν ἐξορττετοται ἡ μόνον 500 δι' ἑτάβας, τὸ ἔχον μάλισ τὸ ποσοδ.

Ὅ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Διαμαντίνῃ ποταμοὶ ῥέουσιν εἰς τὰ βάθη στενῶν φράγγων ἐν μέσῳ χώρας ἀγόνου καὶ ἐρηᾶς, σπου καίται καὶ ἡ προτυεουσα Διαμαντίνῃ. Αἱ φράγγες αὐταὶ καίονται εἰς 300 καὶ 400 μέτρων βάθος κάτωθεν τοῦ ὄροπεδίου. Ἐν τῇ κοίτῃ τῶν ποταμῶν ταύτων, ἐνθα δὲν ἐγένετο εἰσὸτι τακτικὴ ἐξέροϋε, εὐρηνηται ὑπὸ τὴν ἄμμον στρώματα βραχυδῆ ὑπὸ τὰ ὅποια καίονται λίθοι μεγαλείτεροι καὶ μικρότεροι, περιέ-

χόντες τοὺς ἀδάμαντας· τὸ βάθος, ἐν ᾧ συνήθως εὐρίσκονται οἱ πολυτιμοὶ οὗτοι λίθοι εἶναι 25 μέχρι 30 μέτρων· ἐνίοτε ἀπαντῶνται τὰ ὄροκτὰ ταῦτα καὶ εἰς ὑψηλότερα στρώματα καὶ δὴ καὶ εἰς τὰς σχισμάδας ὄρεων, ἀλλὰ τὰ σημαντικώτερα στρώματα εἶναι τὰ ἐν ταῖς κοίταις τῶν ποταμῶν, ἐνθα οἱ ἀδάμαντες ὑπέστησαν προπαρασκευὴν τελειοτέραν.

Τὸ ἔτος ἐν Διαμαντίνῃ διακρίεται εἰς δύο ὄρας διεγεγραμμένας, τὴν ἐρηρᾶν, ἀπὸ Μαΐου μέχρι Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν ἡ βροχὴ εἶναι τι ἔκτακτον, καὶ τὴν τῶν βροχῶν, ἀπὸ Ὀκτωβρίου μέχρι τέλους Ἀπριλίου. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς εὐθεσίαν τῶν ἀδαμάντων, διὰ τῆς πλύνσεως τῶν λίθων καὶ τῆς ἄμμου, ἀπαιτεῖται ὕδωρ, τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας περιουνάζεται ἐν μεγάλαις δεξαμεναῖς. Ἐν τοῖς ποταμοῖς δὲ παρισταται ἡ ἀνάγκη ἀποξηράσεως τῆς κοίτης διὰ ἄλλης διευθύνσεως τῶν ὕδατων· ἐπειδὴ θυμαί κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας τὸ ὕδωρ ἔλιν τῆς βροχῆς καταλήγει εἰς τοὺς ποταμούς, οἵτινες ἐξορττοται καὶ πλημμυροῦσιν ἐνίοτε ὑψηλῶς, ἔπεται ὅτι ἡ ἐξέροϋε δὲν ὕδωνται νὰ ἐνεργηθῇ ἢ κατὰ τοὺς μῆνας τῆς ἀνομῆρας. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ μετακινήσεις αὐταὶ τῆς κοίτης τῶν ποταμῶν μεγάλας συνεπάργονται δαπάνας, ἀλλ' ἀνευ τῶν ἐργῶν ταύτων πᾶσα ἐργασία θὰ καθίστατο ἀδύνατος. Ἡ ἐξαγωγή τῆς ἄμμου, τῶν χωμάτων καὶ τῶν πετρῶν ἐνεργεῖται ὅλας ἀρχαίως, διὰ χειρῶν ἀνθρώπων, τὸ πλείστον μούριον, οἵτινες ἐπὶ μικρῶν σκαφιδίων, τὰ ὅποια φέρουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των μετακομίζουσι τὴν ἄμμον ἄδοντας δημάθη τινὰ ἔσματα. Τοῦτο εἶναι μὲν ἄμμαντικόν, ἀλλὰ βεβαίως ἡ τοιαύτη ἐργασία δὲν εἶναι οἰκονομική. Ἀπὸ 150 ἐτῶν, ἀφ' οὗτο ἤρξατο ἡ ἐξέροϋε τῶν ἀδαμάντων εἶναι σχεδὸν αἱ γυναικὶ τῆς ἀδαμαντοφόρου χώρας διηρυνήθησαν, καὶ δύσκολον εἶναι νὰ προσδιορισθῇ τις ἀμμερον, ἂν παραχωρηθῆ τις περιέχῃ εἰσὸτι πολυτιμα στρώματα ἢ ἔχι. Ἐάν δὲ ποῦ εἰμειν ἐκτασις τῆς ἀπερῆνητος, τοῦτο συνέβη, διότι διὰ τῶν μέχρι τοῦδε εἰς χρῆσιν μέσων πᾶσα ἐργασία ἀποδαίνει σχεδὸν ἀδύνατος, καὶ μόνον ἡ χρῆσις μηχανῶν καὶ πλυντηρίων, ἐπὶ τοῦτο κατεσκευασμένων, ἤδύνατο νὰ φέρῃ ἀποτελέσματα. Μόλις κατὰ τὸ 1883 ἐγένετο τοιαύτη δοκιμή, ἐν τῇ ποταμῷ τοῦ Ἄδου ἐν τῇ λεγομένη οἰκῆρῃ πύλῃ, θύσει, ἐν ἣ μέχρι τοῦδε οὐδεμία ἐγένετο ἐξέροϋε. Ἰδοὺ πῶς ὁ διευθυντὴς τῶν ἐργῶν ταύτων, ὁ Γάλλος M. ΒΟΝΒΕΙ, περιγράφει τὴν γενομένην ἀπόπειραν, δι' ἣς βεβαίως θέλει διοργανωθῇ ἡ ὅλη ἐξέροϋε.

Ἡ πρῶτον μέλημα τῆς διευθύνσεως ἦτο νὰ χαράξῃ ὁδοὺς τινὰς πρὸς ἐδοκωτέραν συγκοινωνίαν πρὸς τὰ χωρία καὶ τὰ ὄρη, εἰτα δὲ νὰ προμηθευθῇ τὴν ἀναγκαίαν ξυλζίαν πρὸς οἰκοδόμησιν τῶν ἀναγκαίων οἰκημάτων. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐχαράχθησαν αἱ ὁδοὶ κατεσκευασθησαν καὶ πρᾶξιρα οἰκήματα διὰ τὴν διεύθυνσιν καὶ διὰ 200 περίπου ἐργάτας, καὶ τινες ἀποθῆκαι καὶ ἐργοστάσιον μετὰ τάρνου καὶ πρίονος. Μετὰ τοῦτο ἐπεσκευάσθη ἡ ὑπάρχουσα ἀτελής διώρυγ, κτιοθέντος στερεοῦ τεχωμάτος 200 μέτρων μήκους καὶ 6—10 μέτρων πύχους. Ὅπως ὀδηγήθη τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν διώρυγα ταύτην ἐδέησε νὰ ἀλλαχθῇ ἡ διεύθυνσις αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ ἔργον δὲν ἦτο εὐκόλον, διότι τὰ βῆατα πλημμυροῦντα ἐκάλυπτον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὰ ἔργα. Τέλος θυμαί κατωρθώθη καὶ ἡ δύσκολος ἀπόφραξις, καὶ ἤρξατο ἡ ἀνασκαφὴ τῆς κοίτης εἰς τὴν θείαν, ἐν ἣ ὁ ποταμὸς ἦτο σαθέτερος. Ἐτοποθετήθησαν πρὸς τοῦτο δύο λαζυραὶ ἀντλζαι κινούμεναι διὰ μεγάλου τροχοῦ. Αἱ ἀντλζαι αὐταὶ ἤντλων μέχρι 50 κυβικῶν μέτρων ὕδατος καθ' ὄραν· τὸ ὕδωρ δὲ ὠδηγεῖτο διὰ διώρυγος

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ. Εἰκὼν τῆς δεσποσύνης Ὁσβον.

μήκους 160 μέτρων μακράν των έργων. Μετά ταύτα κατασκευάσθησαν δύο κεκλιμένα επίπεδα ἐνεργούντα και ταύτα διά τροχῶν κινουμένων ὑπὸ τροσάρων ἰσχυρῶν. Τὰ κεκλιμένα ταῦτα ἐπίπεδα ἔλαβον ῥαβδούς βελίνας. καὶ αἱ μικραὶ ἄρξεις πρὸς μεταφοράν τῶν χωμάτων ἦσαν ἐβλίνα με σιδερώδεις τροχοὺς, ὅπως εἰς τὴν κατασκευὴν ταῦτα καὶ ἐπισκευάζονται ἐπιτοπίως.

Ἡ πρώτη ἐξορύξις ἐγένετο μέχρι ὕψους 16 μέτρων· ἡ δευτέρα ἐπεχώρησεν ἕτερα 10 μέτρα καὶ ἔφθασε μέχρις ὑψοῦς διώρουτος, ἥτις διημιθάνατο ἐπὶ 20 μέτρα κατὰ μήκος. Ἐκείθεν δὲ ἤρξεν ἡ ἐξαγωγή τῶν χωμάτων καὶ τῆς ἄμμου, ἀλλὰ τὰ μέσα ἦσαν ἀτέλη, αἱ μηχαναὶ εἰς ἄκρον ἀπλάι, καὶ ὁ τόπος ὀλίγας παρῆεν εὐκολίας, ὥστε αἱ ἐργασίαι ἐβραδέως προῦργον· ἐν τοσούτῳ καταβλήθη ἐκάστη μικρὰ ἡμέρα καὶ μετατρέψῃ 360 λίβρας ἄμμου ἔγρησεν καὶ 300 ἄμμου ὑγρῶς.

Οἱ πρώτοι ἐργάται εἶχον ἔλθει εἰς τὴν θύραν ταύτην τὴν 15 Δεκεμβρίου 1882, μόλις δὲ τὴν 25 Ἀπριλίου 1883 ἔφθασε τὸ ἐκ Γαλλίας ἀποσταλέν ὄμιον. Αἱ ἐργασίαι ἐξηκολούθησαν μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου, οὗ ἐυρέθησαν ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ τὰ ἔργα ἀραιοτέρως ἐξορύσσας· ἐπομένως οὐδέμια ὑπῆρχεν ἐλπίς ἀποτελέσματος ἰκανοποιούντος τὰς γενομένας δαπάνας καὶ τοὺς καταβληθέντας κόπους. Αἱ ἐργασίαι ἀνεστάλησαν· ἀλλὰ διὰ τῆς πρώτης ταύτης δοκιμῆς ἀπεδείχθη ἐναρπῶς ὅτι ἀδύνατον δὲν εἶναι νὰ ἐκτελεσθῶσι καὶ ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ περαιτέρω ἐξορύξεις κατὰ σύστημα τελειότερον καὶ οικονομικώτερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει, τοσούτη μᾶλλον καὶ ὅσον ὅλοι οἱ ἐργάται καὶ ὀρέχεται ἦσαν ἐντάσει καὶ μόνον ἐπιλογοῦν καὶ σιδηροδρομῶν ἦσαν τεχνίται ἐλλείποντες ἐκ Πίου Ἰανείρου.

Ἐῶλως ἔργον ὁδὸν ἦτο, προσέβατε ἐν τῇ ἐπιθεσί τοῦ ὀμίονος μηχανικῶς, νὰ ἐκτελεσθῶ τακτικὴ ἐξορύξις εἰς ὀλίγας τινὰς τῆς ἀδαιματοφόρου ἐπαρχίας τῆς Βρασιλίας, ἐν αἷς γινωσκόμενοι ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ἐγένοντο εἰσέτι ἐργασίαι.

Ὁ φίλος ἡμῶν, ὁ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεώρησις διὰ τὸν Ἐσπερον γράφων, καθὼν θεῶν ἀντίτρον παρὰ τινι ἐν Περὸν τραπεζῇ θέλει ἐκαστοὶ ἐπιστῆλον ἡμῖν ἐκείθεν τὰ τακτικὰ αὐτοῦ ἐπιθεῖαι, αἵτινες προσερχόμενοι ἐκ τοῦ χρηματιστικοῦ κέντρου τῆς Γερμανίας, πολλοὶ θὰ ἔχωσι τὴν σπουδαίωτα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἐν Βερολίῳ τῇ 12/24 Ιανουαρίου 1885.

Ὁ νέον ἔτος ἤρξατο διὰ τὰ χρηματιστήρια οὐχὶ ὑπὸ καλοῦς εἰσωνόσιν· ἔπου καὶ ἂν στρέψῃ τις τὰ βλέμματα βλέπει πάσχωσαν τὴν βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον. Καὶ πρῶτον ἀφαίμακτον νὰ ποιήσωμεν μνησὶν τῆς βιομηχανίας τῆς Σαχάρως, ἥτις αἱ τιμαὶ ἐξέπεσον εἰς τὸ μὴ περαιτέρω· ἔρχεται κατόπιν ἡ βιομηχανία τοῦ σιδήρου, ἥτις πάσχει δεινῶς, ὡς καὶ ἡ γεωργία. Καὶ τὸ ἐμπόριον τῶν ἀποικιακῶν κατέπεσον οὐκ ὀλίγως. Πόθεν ἡ γενική αὐτῆ καχεξία; Ἡ αἰτία εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή, ἡ ὑπερβολικὴ παραγωγή. Αἱ ἀποθήκαι εἶναι πλήρεις, ἡ ζήτησις εἶναι ἐλαχίστη· τὰ ἐναπομεινάντα ἀπορροαῖα καταπλημμυρῶσι τὰς ἀγοράς, καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ τιμαὶ ἐκπίπτουσιν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σχέσις τῶν χρηματιστηρίων πρὸς

τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν εἶναι ἄμεσος, ἔπειτα ὅτι καὶ τὰ χρηματιστήρια τὴν αὐτὴν ἀσθάνονται χαλάρωσιν καὶ ὑπὸ τῆς αὐτῆς πάσχωσιν ἀπραξίας. Καὶ ὅμως, τίς ἤθελε τὸ πιστεύσει; ἡ τάσις τῶν χρηματιστηρίων ἐν γενεῇ εἶναι πρὸς τὴν ὕψωσιν. Αἱ μετοχαὶ μεγάλων Τραπεζῶν καὶ τὰ χρεώγραφα κρατῶν τινῶν ὑπερτιμῶνται. Τοῦτο ἀποδοτέον τὸ μὲν εἰς ἐπιτοχὰς τινὰς ἐκδόσεις δανείων, τὸ δὲ εἰς τὰ μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν διαφόρων τοκομεριδίων ἀισθίματα κεφάλαια, τὰ ὅποια μὴ εὐρίσκοντα ἀρκούσαν ἀσφάλειαν ἐν ἐμπορικαῖς καὶ βιομηχανικαῖς ἐπιχειρήσεσιν, τρέπονται πρὸς τὰ ἔνα χρεώγραφα, τὰ ὅποια τοῖς παρέχουσι περισσοτέραν ἐγγύησιν. Μεγάλῃν σπουδαιότητι διὰ τὰ γερμανικὰ χρηματιστήρια ἔχει τὸ ζήτημα τοῦ νέου φορολογικοῦ τῶν χρηματιστηρίων νόμου, ὅστις συζητεῖται ἀπὸ προχθὲς ἐν τῇ γερμανικῇ Κοινοβουλίᾳ. Περὶ τοῦ νομοσχεδίου τούτου θέλωμεν γράψαι ἄψ' ὁ ὀρίσθῃ ἡ τύχη αὐτοῦ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Κύριε Συντάκτα τοῦ "Ἐσπερου."

Πολλὸ συνεχῶς γίνεταί λόγος ἐν τῇ ἑλληνικῇ τύπῃ περὶ Ἀρχιεπισκόπου Κανταβρυγίας, ἔγοντος ὅθεν τὴν ἔβαν αὐτοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐγὼ διατρέθων ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἄγνωστος ὄντας τοιαύτην ἀρχιεπισκοπικὴν ἔβαν. Ἡ πόλις Κανταβρυγία (Cambridge), ὅσα ἐπίσημος διὰ τὸ Πανεπιστήμιον αὐτῆς, οὐχὶ Ἀρχιεπίσκοπον, ἀλλ' οὐδὲ Ἐπίσκοπον κέκτηται. Ἐπίσκοπος Ἀρχιεπίσκοπος Κανταβρυγίας (Canterbury), ὅστις τιτοφορεῖται καὶ πρωτοερχοῦς πάσης Ἀγγλίας (Archbishop of Canterbury and Primate of all England). Ἀλλὰ ποῖα ἡ σχέσις μεταξὺ τῆς Κανταβρυγίας καὶ τῆς Κανταβρυγίας, καὶ πῶς οἱ ἡμέτεροι συγχέουσιν αὐτάς; Ὅτε πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν τινι συνεδρίῳ τῆς Ἄνω Συνόδου ἐγένετο λόγος περὶ τῶν σχέσεων τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικήν, ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Κανταβρυγίας, ὁ καλὸς καὶ ἁγιὸς Ἀρχιεπίσκοπος Κανταβρυγίας, ὁ καλὸς καὶ ἁγιὸς Ἀρχιεπίσκοπος Κανταβρυγίας, μετὰ λεπτοτάτης εἰρωνείας καὶ χαρισμάτου μετῴμιοντος ἀνεκρίνας τοὺς συνοδολογίους αὐτοῦ, ὅτι τινὲς τῶν πρωτοερχομένων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας γράφοντες ἐπιτοχῶν αὐτῶν Ἀρχιεπίσκοπον Κανταβρυγίας! Ἐγὼ τυχὼν τότε παρὼν ἐν τῇ συνεδρίῳ ἐκείνῃ, ἐνθυμούμαι ὅτι ἠρωτήθη, ἀλλ' ἐκὼν ἔκων κατέπειον ἐν σιωπῇ καὶ ὑπομονῇ τὸ πικρὸν κατὰ πόντον, διότι οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι. Ταῦτα ἔστωσαν πρὸς ἐδῶν τῶν ἡμετέρων ἐν τῇ μέλλοντι.

Τῇ 10/22 Ιανουαρίου 1885.

A. I. M.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Παρνασσός, σύγγραμμα Περιοδικόν. Ἐν Ἀθήναις 1884. — Ἐλάβομεν τὸ δύο τεύχη (τόμος γ') τῆς ἡδὴ ληθείσης ἐξαμηνίας τοῦ ἀρίστου τούτου ἑλληνικοῦ Περιοδικῶ, καὶ μετὰ πλείστης θοῆς εὐχαριστήσεως διεξιόντες αὐτὰ εἶδομεν ὅτι τὸ ὑπὸ φιλοτίμων καὶ λογίων ἀνδρῶν διευθυνομένον τοῦτο σύγγραμμα καθίσταται ὁσμῆραι τελειότερον. Τὰ ἀνά χεῖρας τεύχη περιέχουσιν ἑλλην

πολλοῦ λόγου ἀξίαν, διατριβὴς πρωτοτόπου ἐμβριθεστάτας καὶ μεταφράσεις ἀριστουργημάτων ἑνῶν. Μάγας ὀφείλεται ἔπαινος εἰς τὸν φιλολογικὸν Σύλλογον "Παρνασσός," ὅστις ἔβρασε τὸ περιοδικόν τοῦτο καὶ φρονίζει περὶ τῆς τακτικῆς αὐτοῦ ἐκδόσεως. Δι' αὐτοῦ οὐ μόνον τὴν σύγχρονον φιλολοσίαν ἡμῶν πλουτίζει, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν φιλοτιμίαν ἰκανοποιεῖ, συντελοῦν οὕτως εἰς τὴν πρόθεσιν τῆς ἐπιστήμης καὶ εἰς τὴν ῥόθωσιν τῆς γλωσσῆς ἡμῶν, τὸ μέλημα τοῦτο παντὸς παπολιτομένου ἔθνους.

Ἱστορικὰ μελετήματα ὑπὸ Σπ. Π. Λάμπρου. Ἐν Ἀθήναις 1884. — Ὁ εὐπαίθετος τῶν δημοτικῶν σχολείων διευθυντής, κ. Σπυρίδων Π. Λάμπρος, ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν ἐπισημοῦν τῆς δημοσίας αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἐβρίσκει ἑμῶς καὶ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ὅπως διὰ τῆς ἐκδόσεως ἐμβριθῶν συγγραμμάτων νέον προσέσῃ λίθον εἰς τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἡμετέρας φιλολογίας. Τὰ πρὸ μικροῦ ἐκδοθέντα Ἱστορικὰ Μελετήματα, ἔνδεκα τῶν ἀριθμῶν, εἰσι διατριβαὶ ἱστορικαὶ ἢ μονογραφίαι ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος ἐν σχέσει πρὸς λαοὺς ἄλλοθνας εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τοὺς Ἑλληνας. Ἰδίως ἐνδιέφερον ἡμᾶς "τὰ πορίσματα τῆς προϊστορικῆς ἀρχαιολογίας καὶ οἱ πρώτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος," καὶ ἡ "Περὶ Δεΐππου καὶ τῆς ὑπὸ τῶν Ἑρῶδων ἄλλοσεως τῶν Ἀθηναίων" πραγματεία, ἐν αἷς μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐξετάζονται τὰ σοσιεπὲν ταῦτα τῆς ἱστορίας ἡμῶν μέρη. Μετριοφρόνως ὁ συγγραφεὺς λέγει ἐν τῇ προλόγῳ τῷ ὅτι ἐν τοῖς Μελετήμασιν αὐτοῦ ἐπικρατεῖ μᾶλλον τὸ πνεῦμα τῆς συζητήσεως καὶ τῆς ἐρεύνης, ἢ ἀνίχνυσις τῶν πηγῶν καὶ ἡ κατὰ δύναμιν διασάφεις τοῦ ἀνεξετάστου. Ἡμεῖς εὐρίσκωμεν ὅτι καὶ τοῦτο λίαν ἐπιτηθείως διεξέρχεται, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐποχῶν τὸ πνεῦμα ἐκδέχεται εὐκρινῶς καὶ παρῶς ἡμῖν ζωηρότατα συμβάνα παρελθόντα, τὰ ὅποια ἄνευ τῆς δεούσης ἀναπτύξεως ἤθελον μῆναι κῆπος δυσνήτου. Τὰς μονογραφίας ταύτας τοῦ κ. Σπ. Λάμπρου τάσσομεν ἀδυστάτως μετὰ τῶν καλλίτερων ἐπιστημονικῶν προΐόντων τοῦ ἔθνους ἡμῶν κατὰ τὰ τελευταία ταῦτα ἔτη.

Ἐγχειρίδιον Ἐμπορικῆς Ἀλληλογραφίας ὑπὸ Χαράλ. Κ. Μάνδρου. Ἐν Θεσσαλονίκῃ 1884. — Βιβλίον χρήσιμον καὶ πρακτικώτατον διὰ πάντα ἐμπορευόμενον καὶ συναλλαττόμενον, περιέχον σχέδια διαφόρων ἐγκυκλιῶν, συστατικῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν, αἰτήσεων, προσφορῶν, πληροφοριῶν καὶ παραγγελιῶν, ὄλων ἐμπορικῶν, ὡς καὶ σχέδια συναλλαγμάτων, ἐμβασμάτων καὶ τρεχουσίων, ὁμολογῶν καὶ χρεωστικῶν. Βεβαίως ὁ τὸ ἐμπόριον μετρεχόμενος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον εἶναι κάτοχος τῶν τύπων τούτων καὶ μάλιστα σήμερον ὅτε τὸ ἐμπόριον κατέστη ἀληθῆς ἐπιστήμη· οὐχ ἦτον ὅμως πᾶς τις θέλει ὁμολογήσει ὅτι μεγάλης εὐκολίας αὐτόν, ἂν ἔχη πρὸ ὀφθαλμῶν σχέδιον, καὶ ὁ δύναται νὰ συντάξῃ τὴν ἐμπορικὴν του ἐπιστολήν, τὸ συνάλλαγμα, ἢ τὸν τρεχούμενον τῶν. Ἐπομένως τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ τῷ ἴσται πάντοτε χρήσιμον, ὡς χρήσιμον τῷ εἶναι λεξιόν, ὁσάκις θέλει νὰ ἐπιχειρήσῃ μεταφράσαι.

Εἰς τὸν ἔγκριστον ἐν Γιουργέθῳ τῆς Ρουμανίας ὁμογενῆ ἡμῶν, κ. Εὐδόμιον Πεταλᾶν, ἀπεναμῆθη πρὸ μικροῦ τὸ παράσημον τῶν ἰσποτῶν τοῦ ἑλληνικοῦ τάγματος τοῦ Σωτήρος. Τὰ τῶσον δικαίως ἀπονεμόμενα παράσημα ἔχουσι πρᾶγματι ἀξίαν, καὶ χαίρουσιν ἀπὸ καρδίας ἐλεπόντες ἀναγνωρίζομενον τὸν ἀπαιτητὴν πατριωτικῶν τοῦ φίλου ἡμῶν κ. Πεταλᾶ.

Ὁ ἐνδοξος στρατηγὸς Γράντ, ὁ διαφανεφῆς πρῶτον πρέσβης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐγγυηθεὶς ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ του, συνετάρου τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Οὐάρο καὶ Γράντ, ἀπέλασε τὴν ἐξ 150 χιλ. δολλαρίων περιουσίαν του, διὰ τὸ ἐμπορικὸν τοῦτο κατὰστημα ἐγρηνασθῆναι. Ἀναίστης τὸ ποσὸν τούτου ἦτο ὁ ἐπιβόλουτος Ἀμερικανὸς Βανδερβίλτ, ὅστις κατασχὼν τὴν κινήτην περιουσίαν τοῦ στρατηγοῦ, προσεκήρυξε πλειστηριασμὸν, καὶ τοῦτο μόνον ὅπως διασώσῃ τὸ διάφορον ὄρω καὶ τὰ πόλιτικα τρόπαια, τὰ ὅποια ἔλαβε κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὁ γυναιὸς στρατάρχης. Ἐσχάτως ὁ γυναιὸς Βανδερβίλτ ἔβρασε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς συζύγου τοῦ στρατηγοῦ ὅλα τὰ κατασχεθέντα πράγματα ὑπὸ τὸν ῥῆθον ἔβαν, ὅπως τὰ πολύτιμα κειμήλια διαμεινωσὶ μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ Γράντ ὅμως ἠρήνη τὴν γενναίαν προσφορὰν. Τότε ὁ Βανδερβίλτ ἐπρότεινε διὰ τῶν ἀπειλομένων του χρημάτων νὰ συστήσῃ ὄρωμα, ὃ τὴν πρόσδοσιν ἔβρασε πάλιν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς συζύγου τοῦ στρατηγοῦ· εἰς τοῦτο συγκατετέθη οὗτος, ἀλλ' ἡ σύζυγος του ἠρήνη τότε.

Ἐν τισι διαμερίσμασι τῆς ἐπαρχίας Γρανάδας ἐν Ἰσπανίᾳ παρετήρηθη μετὰ τοῦ ἐσχάτους ἐπισυμβάντος κακοστραπτικῶς σεισμοῦ, ὅτι ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ἡμέσιας ὥραν θραυτότερον ἢ πρότερον. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ σφαιρὰ τῶν ὀρέων τῆς Σιέρρας Νεβάδας ὑψώθη ἐκ τῶν σεισμῶν κατὰ ἑκατοστῶς τινὰς μέτρων.

Ἐδμόνδος Ἀβουτ. Περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἀπεβίωσαν ἐν Παρισίαις ἐκ διαβήτου ἐν ἡλικίᾳ 57 ἐτῶν ὁ γνωστὸς μυθιστοριογράφος Ἐδμόνδος Ἀβουτ, ὁ ἐκλεχθεὶς μὲν ἐσχάτως μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας· μὴ εὐτυχῶς ὅμως νὰ εἰσαχθῆ εἰς αὐτήν. Αἱ συγγραφαὶ τοῦ Ἀβουτ ἀρκετὴν ἐν Γαλλίᾳ τὴν παρῆσιν φήμη, διότι τὸ ὄρος του ἦτο κομψὸν καὶ γλαφυρὸν τὴν Ἑλλάδα ὅμως ἠδίκησε πολὺ διὰ τῶν δύο μυθιστορημάτων του, τοῦ "Βασιλέως τῶν ὀρέων" καὶ τῆς συγχρόνου "Ἑλλάδος," ἐν οἷς παρεσέρθη ὑπὸ τῆς φαντασίας του εἰς γλωσσισμὸς καὶ εἰρωνείας ἀναντίον χώρας, ἐν ἣ διαμεινεν ἐπὶ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη ὡς μολιητῆς τῆς γαλλικῆς Σχολῆς, χωρὶς, ἢν χάριν εὐγνωμοσύνης τοῦλάχιστον δὲν ἔβρασε νὰ διαούρη. Ἐν τῷ "Βασιλεῖ τῶν ὀρέων" διηγεῖται τὸν θῆον Ἑλληνας ληστοῦ καὶ ἐπιφέρει κρίσεις ὄλων ἀντικειμένων εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἐν δὲ τῇ "Συγχρόνῳ Ἑλλάδι" παριστᾷ τὴν ἡμέτεραν πράγματα οὐχὶ ὅποια πράγματι εἶναι, ἀλλ' ὅποια αὐτός, ὁ ἔβρασε καὶ ὄλων ἄπειρος αὐτῶν, τὰ ἐφαντάσθη. Καὶ ὅμως ὁ Ἀβουτ ἐκίρηται ἐν εἰναι φίλος τῆς Ἑλλάδος. Τοιοῦτος φίλος ὄς λείπουν!

ΓΡΑΙΑ ΣΧΟΛΗΣ.

Ἀίνημα 285.
Εἰς τῶν ἀγυρῶν τὰς χεῖρας
Εἶμαι ἔγρος τρομαρῶν,
Ἐν ἣ εἰς ἀνδρῶν τιμῶν
Φέρω γενικῶν καλῶν.
Δι' ἐμοῦ κινουμένη στόλοι,
Ἐκστρατεύουσιν οἱ στρατοί·
Δι' ἐμοῦ ἡ γρογία
Πανταχοῦ ἐπικρατεῖ.
Ἄν τὰ πρῶτα δὴδ στοιχεῖα
Ἀφαιρέσῃς ἀπ' ἐμοῦ,
Τὸ πᾶν δὲ ἐμοῦ πληροῦται,
Καὶ οὐδὲν ἔνευ ἐμοῦ.
Γ. Βαρλαμῆτις, ἐν Τύνδι.

Ἀίνημα 284.
Δύο νέοι ποιντικοί,
Κορασομένοι, νηστικοί,
Εἰς ἐμᾶρον ἐμδύκα,
Κ' ἐκεῖ ἀφίλονα εὐρῆκαν
Σωρευμένα φαγητά,
Πῆτες, κότες καὶ ψητά. —
Αἰφῶν ὅμως, ὡ! τί φρίκη!
Ἐκλειδῶθ' ἡ ἀποθήκη.
Καὶ οἱ δύο παινασιμένοι
Ἐμειναν φυλακισμένοι.
Τί νὰ κάμωμεν; ἀλολόζωμεν,
Πηθῶν, τρέμων, τριγυρίζωμεν·
Πλὴν βοήθεια κορμιά!
Ἐντέλης ἀπελπίσθαι. —
Κατὰ τόχην ἀπ' τὸ μέρος
Διαβάνει τότε γέρος
Ψαρομάλλης ποιντικῆς,
Φρόνιμος καὶ οὐκ επιτικός,
Καὶ τοὺς ὀδυρμούς ἀκούει.
Εἰς τὴν φυλακὴν των κρούει,
Καὶ τοὺς λέγει: Τί συμβαίνει;
— "Ἐγὼ, εἴμεθα κλεισμένοι,
— Τί νὰ οἶς εἶπα, παιδιὰ;
Πῶ νὰ ἐβρω τὰ κλειδιά;
Ἄν ἀυχνάζετε σχολαίῳ
Θὰ ἡβῆρατε πῶς ὀδο.
Ἄπ' ἔ ἀφάθητον στοιχεῖα
Θὰ οἶς ἦσαν σωτηρία.
— Ποῖα εἰν' αὐτά; εἰπέτα.
— Ὅχι, τέκνα, εἰδρετέ τα. —
Καὶ ἐσχίσσε τὸν ὄμιον
Κι' ἤκολούθησε τὸν δρόμον.
Ὁ. Π.

Πρόβλημα 283.
Συμπληρώσεις λέξεων, ἀποτελοῦσάν δύο φράσεις·
Η ω** ε*** μ* ε***** α** η***
Η δ* ε***** χ*** π*** ε*****
Ἰω. Κ. Γρουμπῆς, ἐν Γαλαζίῳ.

Πρόβλημα 286.
Ἀναπληρωθήτωσαν οἱ
δακτυλοὶ διὰ γραμμάτων,
οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκονται 6 λέξεις σημαίνουσιν, α.) μέρος σώματος, β.) περιώνυμον πατρῶν τῆς ἀρχαιοῦτος, γ.) στοιχεῖον ἀβρατοῦ, δ.) ἀρχαῖον βασιλεῦ, αὐτοκτονήσαντα ἐν τῇ φυλακῇ, ε.) οὐσίαν, στ.) τροφήν.
Ν. Κ. Μουσελῆς, ἐν Βαρβάντῳ.

Πρόβλημα 287.

Διὰ τῶν ἀρχαίων γραμμάτων τριῶν ὀρέων τῆς Ἑλλάδος, δύο θεῶν, καὶ Νηρηϊὸς σηματοῦσθαι τὸ ὄνομα ἀρχαίῳ Ἑλληνος βασιλεῦς, τελευταῖο ἀργονταὶ πόλιως περιφανούς.
Ὁ αὐτός.
Πρόβλημα 288.
Ε* *αι* ε*ε*ε*αι* *ο*ε*η*
α*α*αι*ο*α*αι οἱ *ε*α*οἱ α**ε*
Ἑλλητίπουσι τὰ σύμφωνα.
Π. Π. Σπῆτος, ἐν Θεσσαλονίκῃ.

ΛΥΣΕΙΣ.

Ἀίνημα 276.
Ἄγνα — Μάννα.
Ἀίνημα 277.
Χρῆμα — ῥῆμα.
Ἀίνημα 278.
Καρκίνος.

Πρόβλημα 279.
Πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμισήσαν, τὴν δὲξάν οὐδέεις.

Πρόβλημα 280.
Εἰ ὕμνησις,
Π ἀποκλις,
Ι ὄ,
Χ ἀρκιά,
Υ λρεαίς,
Φ πῆνωρ,
Ψ ἄβια,
Ο ρφεύς,
Ζ φητέ.

Πρόβλημα 281.
Ἀριστοῦ μῆτον.
Ἐνθυμείσαι ὅτε ἤλιον ἐαρπνείεις ἐκ τοῦ καμῆτου
Τῆς νοκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας, κ' ὅτι ἔνδον μου
ἔγκλειων
Ἡδονῆς γλυκείας πόθους καὶ αἰσθήματος ἀβρατοῦ
Ζωηρὸς ἀπεβιδύσθη, ἐγκαταλιπὼν τὸ πλοῦτον.

Πρόβλημα 285.
ΑΜ ΘΘΕΙΑ ΜΕΝ ΘΡΑΣΟΣ
ΛΟΠΙΜΟΣ ΔΕ ΟΚΝΟΝ ΘΘΕΡΕΙ
ΘΥΓΚΑΙΛΗΣ.

Ἐλπωρ. Τὰ 267, 268, 270 καὶ 271 ὄκ. Πέτρος Πράταϊτας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὸ 288 ὄκ. Πασαγάλης Χ. Παπαδόπουλος ἐν Σουφλίῳ· τὸ 270 ὄκ. Χαράλ. Κ. Μάνδρος ἐν Θεσσαλονίκῃ· τὸ 274 ὄκ. Θεμ. Π. Οἰκονομῆπουλος ἐν Πενίῳ, καὶ ὁ κ' Ἰωάννης Γ. Κομβόπουλος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὰ 275, 277 ἢ Κυρία Βασιλικὴ Δ. Βότῃ ἐν Ἰερρότῳ· τὰ 277—278 ἢ Δεσποινὴ Αἰ. Η. Βασιλετάδου ἐπίσης· τὰ 276, 277, 278 ὄκ. Κ. Τσ. Βάγιας ἐν Βραβίῳ· τὰ 276, 277 ὄκ. Βασ. Ε. Βασιλῆς ἐν Ἰερρότῳ· τὰ 276, 277, 278 ὄκ. Κ. Κ. Χατζόπουλος ἐν Μαγνησίᾳ· τὰ 276, 277 ὄκ. Κόρτσι· Ἐλ. Α. Δημητριάδης καὶ Θεμ. Π. Οἰκονομῆπουλος ἐν Πενίῳ· τὰ 276, 277 καὶ 278 ἐμῆρατες ἐν Μαγνησίᾳ.

Ἐπειδὴ πᾶν ἔτρεφετο στὴν ἔβαν μὲ Μάνναν· τὴν κεφαλὴν ἀφαίρεσον καὶ θὰ εὐρῆς τὴν Ἄγναν.

Ἄπὸ τὴν Γραμματικὴν τὸ βῆμα Ἀληθῆς εἶν' ἐν σαλεύει· Ἰρέπαν δὲ τὸ βῆμα χρῆμα Τέσ' ὁ κάμοτος τὸ λατρεύει.

Ἄν καὶ πολλοὺς ἐστὴν βάλωσαν καὶ ποταμοὺς εὐρήσῃ, Στὸν ὀβρανὸν ὄς ἔβαν Καραγινοῦ ὄ' ἀπαιτήσῃ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 60 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΤΥΘΝΗΣ ΕΙΣΤΕΡ-STRASSE 19. LEIPZIG.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σόγγραμμα περιοδικών μετά εικόνων εκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ
τῇ 1|13 καὶ 15|27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἔτησι προκληρωτῆα φράγμα 40 (= μάρκαι 32 = δοῦβλια 16).
Τιμὴ καταχωρίσεως ἐν ἑκάστου στίχου φοίνικ. 50.

Τὸ ἔτος τοῦ Ἑσπέρου ἀρχεται τῇ 1|13 Μαΐου.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ· κ. Κλεάνθης Γ. Ζάνου, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ· κ. Ἀλέξ. Ν. Μελετόπουλος, ΚΕΡΚΙΡΑ· κ. Νικ. Σ. Μπάσας, ΖΑΧΤΣΟΥΣ· κ. Ν. Παπαδόπουλος, ΒΙΣΛΟΥΣ· ΤΡΑΙ· κ. Γεωργίου Κουδός, ΣΤΡΟΣ· κ. Ν. Σολομίδου, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ ΔΗΤΙΟΥΣ· κ. Πέτρος Σαράντης, Βελιουκ-
λεϊτον "Ο Φαίος" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπαδῆς, διδασκάλος, ΦΙΛΙΠ-
ΠΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Γεώργιος Τούντας, ἰατρός, ΣΜΥΡΝΗ· κκ. Δεσίπρος καὶ Στ. καὶ κ. Φρ. Σαρίας, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Στ. Γράσος, διδασκάλος, ΑΔΡΙΑ-
ΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Κωνστ. Κοραΐνης, ΣΕΡΡΑΙ· κ. Κ. Χρόνης, ΚΑΒΑΛΑ· κκ. Α. Γ. Κούσης καὶ Στ. ΜΥΤΙΛΗΝΗ· κ. Ενοσίων Γκορτζιώτης, ΠΡΟΣΟΛΥΤΑ· Αἴθια, Ἄνωτος Ἀλεξανδρίας, ΣΑΒΙΟΣ· κ. Σταματῆδης, ἔφηρος τῆς Σουλίας, Βελιουκλεϊτον, ΒΗΡΤΙΟΥΣ· κ. Χρ. Κριστερόπου, ΔΑΙΔΟΣ· κ. Κ. Λαυρεντῆς, ἰατρός, ΠΡΑΚΑΘΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ· κ. Ἀπ. Ενοσίδης, ΡΩΔΙΟΣ· κ. Μ. Αλαλαράκης, ΙΣΑΝΝΙΝΑ· κ. Γ. Β. Δάππας, ΤΕΝΙΣΟΣ· κ. Κ. Κωνσταντινίδης, ΔΕΤΙΚΕΣΙΑ καὶ ΔΕΜΗΣΣΟΣ Κόμπου· κ. Η. Δ. Παπαδόκης, ΛΑΡΝΑΣ· κ. Ἰωάννης Πιερίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀνατόλιος Α. Βοσκώφ, ΙΒΡΑΙΑ· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκώφ, ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΙΟΥΡΕΑΟΝ· κ. Τηλέμ. Παπαζογλου, ΚΟΡΑΒΙΑ, ΠΗΚΙΟΝ, ΠΑΡΑΚΑΑ καὶ ΚΡΑΙΟΒΑΝ· κ. Νικόλαος Καραβίας, ΚΑΛΑΦΑ-
ΤΙΟΝ· κ. Νικ. Κουδός, ΓΙΟΥΡΓΕΒΟΝ· κ. Εἰθμ. Πεταλός, ΓΑΛΑΖΙΟΝ· κ. Ἀχιλλεύς Α. Βοσκώφ.
ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Μένος, ἰατρός, ΜΙΟΧΛ· κ. Γρηγ. Γ. Ροσσόλι-
μος, ΟΔΗΣΣΟΣ· κ. Γ. Κομπολέσκος, ΤΑΙΓΑΝΙΟΝ· κ. Δημ. Α. Ἀλεξάνδρου-
λος, ΡΟΥΣΤΟΒΙΟΝ· κ. Στέφ. Δοβέρδος, ΡΕΙΣΚ· κ. Π. Α. Αἰετιάτης, ΝΙΚΟΛΑΙΪΦ·
κ. Θεόδωρος Αναστασόπουλος, ΒΕΡΒΑΝΣΚΑ· κ. Νικ. Κ. Μουσοῦρης, ΙΣΜΑ-
ΧΑΙΟΝ· κκ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι, ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ· κ. Α. Κερδούνης, ΠΟΤΙΟΝ·
κ. Περικλῆς Ν. Κορηλιάδης.
ΠΑΡΙΣΙΟΙ· κ. Θεοδοσῆς Πετροκλίνκος, ΜΑΣΣΑΔΙΑ· κ. Π. Ἐκιντζόγλου, ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Στ. Παπανικολάου, ΔΙΒΕΡΠΟΤΑ· κ. Γ. Θ. Σαρντῆ, ΡΟΥΣΣΕΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταῦρος Χριστοδουλίδης, ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Π. Περδάνογλου, ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης, ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπίτσος, γενικός πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἐνθα δὲν ἐβουλήθησαν ὀριστικῶς ἐπιστάσια, οἱ δουλομένοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἔτησις συνδρομῆς, ἀποτινόμενοι εἰς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (ΕΙΣΤΕΡ-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οἰκία ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διεύθυνσεως τοῦ Ἑσπέρου ἀνεγνωσθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελευτῶν.

Η ΔΙΕΤΥΘΝΗΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ΕΙΣΤΕΡ-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

Für Familien und Kefeciviel, Bibliotheken, Hotels, Cafés und Restaurationen.

Probe-Nummern gratis und franco.

Abonnements-Preis vierteljährlich 6 Mark. — Zu beziehen durch alle Buchhandlungen und Postanstalten.

Expedition der Illustrirten Zeitung in Leipzig.

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΠΛΟΥΤΗ.

Τὸ μοναδικὸν τοῦτο σόγγραμμα, ἀπαραίτητον εἰς πάντα Τραπεζίτην, Κεφαλαιοδύχον, Συμβουλοτογράφον, καὶ ἐν γένει εἰς πάντα κάτοχον γραμματικῶν λαχείου, περιέχει.

α.) Ἐπίσημον καὶ ἀκριβὲς Κατάλογον ἑλῶν τῶν ὁμο-
λογιῶν μετὰ λαχείου. Ἀστροικῶν, Γερμανικῶν, Γαλλι-
κῶν, Ἰταλικῶν, Βελγικῶν, Ρωσικῶν, Ἑλβετικῶν, Τουρ-
κικῶν, Ἑλληνικῶν, Ρωμουνικῶν κτλ., αἵτινες ἐκλήρωθησαν ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν κληρώσεως μέχρι 31. Οκτω-
βρίου 1884 καὶ δὲν ἐπαρουσιάσθησαν ἀκόμη πρὸς ἐξαργύρωσιν.

β.) Τοὺς Καταλόγους ἑλῶν τῶν αὐστριακῶν καὶ οὐγ-
ρικῶν ὁμολογιῶν, ἐφ' ὧν ἐγένετο κατάσχεσις.

γ.) Πληροφορίας ἀκριβεῖς περὶ τοῦ χρόνου τῶν κληρώ-
σεων, περὶ τῆς ἀξίας τῶν λαχῶν, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τίτλων, ἀξίας τῶν τοκομεριδίων, τοῦ χρόνου καθ' ὃν γίνονται αἱ πλη-
ρωμαὶ αὐτῶν, καὶ ἐν γένει πάσας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες.

Ἐν ἀντίτοπον φρ. 3,50. Πέντε ἀντίτυπα φρ. 15.

Ἀπευθυντέον διὰ συναλλαγματικῆς ἢ καὶ γραμματο-
σῆμων Au Montour de la Chance universelle. Vienne (Autriche).

ΑΓΝΗΣ ΣΜΙΘ
ΒΛΕΜΜΑΤΑ
ΕΠΙ ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ·
Τριχομία ἐν τῇ Ἀτλαντικῇ Ὀκεανῷ — Πρώται ἐντυπώσεις ἐν Ἀθήναις — Ἐν Ἀθήναις — Τὸ Σούνιον καὶ ὁ Ἰμρητῆς — Ὁ Μαραθῶν καὶ ἡ Ἀθήνα — Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου καὶ ἡ Ἀκροκόρινθος — Αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Ἀργολικὴ πεδιάς — Ἐν Σπάρτῃ — Παρὰ τὸν Ταύγετον — Ἐπὶ τῆς Ἰθάκης — Τὸ Πάσχα ἐν μονῇ — Ἀπὸ τῆς μονῆς εἰς Κρέμι — Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Ἀπὸ Ὀλυμπίας εἰς Μέγα Σπήλαιον — Ἐκδρομὴ εἰς τὴν Στόγα — Ἑλληνικὴ φιλοσοφία — Δυσχέραια — Θύελλα ἐπὶ τοῦ Παρ-
νασσού — Ἀπὸ τοῦ Παρνασσού εἰς Κέρκυραν — Ἡ γλῶσσα καὶ ὁ χα-
ρακτήρ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων — Τρόπος τοῦ περιπατεῖν ἐν Συρίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι.

Μετάφρασις Ἰ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΥ.

Τὸ παρὸν βιβλίον, ἐκ 16 τυπογραφικῶν φύλλον εἰς σχῆμα μεγάλου 8^{ου} συγχαίμενον, καὶ περιέχον πολλὰς καλλιτεχνικὰς εἰκόνας καὶ χάρτην τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ τοῦτον κατασκευασθέντα, ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς κομψῶς καὶ πολυτελεῶς δεδεμένον.

Τιμὴ φράγκων 7.
ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ ΤΥΠΟΙΣ Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΔΙΝΟΥ.

M. MINGHETTI.

Τὰ πολιτικὰ κόμματα καὶ ἡ τοῦτων ἀπέμβασις εἰς τὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς διοικήσεως.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ εἰσαγωγή

Γ. Μικονίου
διόδοτος τῆς Νομικῆς.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ
W. DRUGULIN
1885.

Ἐβρηται παρὰ τῇ τυπογραφίᾳ
W. DRUGULIN
ἐν Λειψίᾳ, καὶ τιμᾶται φράγκων 5.

ΜΙΑΤΩΝΟΣ
ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ἑμμετρος μετάφρασις
Ἀλεξάνδρου Σ. Κασθαγλή.

Ἐκδοσις πολυτελεῆς μετὰ εἰκόνων
ὁκὸ
Gustave Doré.

Ἐν Λειψίᾳ
1884.
W. DRUGULIN.

Ἐκδίδεται κατὰ τεύχη· τιμὴ ἑκάστου τεύχους μάρκαι 2.

Συντάκτης· Ἀρ. Γ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ΕΙΣΤΕΡ-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ, Φραγκοφόρτη καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΔΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.